

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΤΟ ΧΑΛΚΙΝΟ ΓΑΝΤΙ

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAGISTERIUM 2: THE COPPER GAUNTLET
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ματζιστέριουμ (Βιβλίο 2): Το Χάλκινο Γάντι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Holly Black & Cassandra Clare
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Christopher Stengel
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Holly Black & Cassandra Clare, 2015
© Εικονογράφησης: Scott Fischer, 2015
© Εικονογράφησης εξωφύλλου:
Alexandre Chaudret/Scholastic Inc., 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0123-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0124-9

Τεπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

ΤΟ ΧΑΛΚΙΝΟ
ΓΑΝΤΙ

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση: Αναστάσιος Αργυρίου

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΑΜΠΕΛ ΛΙΝΚ ΓΚΡΑΝΤ,
ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΧΡΟΝΗ ΦΩΤΙΑ

↑ ≈ Δ Ο @

1

Ο Καλ αφαίρεσε μια ροδέλα λιπαρού πεπερόνι από την πίτσα του και γλίστρησε το χέρι του κάτω από το τραπέζι. Αμέσως ένιωσε την υγρή γλώσσα του Ολέθρου, καθώς ο τρομερός Χαοφόρος λύκος καταβρόχθιζε την τροφή.

«Πάψε να ταΐζεις αυτό το πράγμα», είπε τραχιά ο πατέρας του. «Κάποια μέρα θα σου κόψει το χέρι από τη ρίζα».

Ο Καλ χάιδεψε τον Όλεθρο στο κεφάλι, αγνοώντας τον πατέρα του. Τώρα τελευταία, ο Άλαστερ δεν ήταν και πολύ ευχαριστημένος με τον Καλ. Δεν ήθελε ν' ακούει τα νέα του για το Ματζιστέριουμ. Δεν του άρεσε καθόλου το γεγονός ότι ο Καλ είχε επιλεγεί για μαθητευόμενος από τον Ρούφους, τον πρώην καθηγητή του Άλαστερ.

Και από τότε που ο Καλ έφερε στο σπίτι αυτό τον Χαοφόρο λύκο, κόντευε να χάσει τα μυαλά του.

Διότι, σε όλη του τη ζωή, ήταν μόνο ο Καλ και ο πατέρας του, και οι ιστορίες του πατέρα του για το πόσο σατανικό ήταν το σχολείο στο οποίο φοίτησε – το ίδιο σχολείο στο οποίο φοιτούσε τώρα και ο Καλ, παρά τις έντονες προσπάθειές του να μη γίνει δεκτός. Ο Καλ περίμενε πως ο πατέρας του θα θύμωνε όταν θα επέστρεφε από το πρώτο έτος φοίτησης στο Ματζιστέριουμ, αλλά δεν είχε προετοιμαστεί για το πώς θα ένιωθε με έναν πατέρα τόσο θυμωμένο. Κάποτε τα πήγαιναν πολύ καλά μεταξύ τους. Τώρα όλα έδειχναν... τεταμένα.

Ο Καλ ήλπιζε αυτό να οφειλόταν απλώς στο Ματζιστέριουμ. Γιατί η άλλη εκδοχή ήταν ο Άλαστερ να ήξερε ότι ο Καλ ήταν μέσα του σατανικός.

Αυτό το γεγονός στεναχωρούσε και τον Καλ επίσης. Πολύ. Είχε αρχίσει να φτιάχνει μια λίστα στο μυαλό του – στη μία στήλη έβαζε τις ενδείξεις ότι μπορεί να ήταν ένας Σατανικός Αφέντης και στην άλλη τις ενδείξεις ότι δεν ήταν. Είχε πια συνηθίσει ν' ανατρέχει σε αυτήν τη λίστα πριν από κάθε του απόφαση. Θα έπινε ένας Σατανικός Αφέντης το τελευταίο φλιτζάνι καφέ από την καφετιέρα; Ποιο βιβλίο θα δανειζόταν ένας Σατανικός Αφέντης από τη βιβλιοθήκη; Άραγε τα μαύρα ρούχα θα ήταν επιλογή ενός Σατανικού Αφέντη ή θα ήταν απλώς μια λογική επιλογή όταν δεν έχεις τι άλλο να φορέσεις; Το χειρότερο ήταν πως ήταν σίγουρος ότι ο πατέρας του έπαιζε κι αυτός ακριβώς το ίδιο παιχνίδι, αθροίζοντας

τους Πόντους Σατανικού Αφέντη του Καλ κάθε φορά που τον παρατηρούσε.

Όμως ο Άλαστερ είχε μόνο υποψίες. Δεν μπορούσε να είναι βέβαιος. Υπήρχαν πράγματα που μόνο ο Καλ τα ήξερε.

Ο Καλ δεν μπορούσε να ξεχάσει αυτό που του είχε πει ο καθηγητής Τζόζεφ: ότι αυτός, ο Κάλουμ Χαντ, είχε την ψυχή του Εχθρού του Θανάτου. Ότι ήταν ο Εχθρός του Θανάτου, προορισμένος για το κακό. Ακόμη και στη γεμάτη θαλλωρή κίτρινη κουζίνα, όπου αυτός και ο μπαμπάς του είχαν φάει αμέτρητες φορές μαζί, τα λόγια αυτά ηχούσαν στα αυτιά του Καλ.

Η ψυχή του Κάλουμ Χαντ είναι νεκρή. Βγήκε βίαια από το σώμα του, η ψυχή συρρικνώθηκε και πέθανε. Η ψυχή του Κόνσταντιν Μείντεν ρίζωσε και μεγάλωσε, νεογέννητη και ανέπαφη. Από τότε οι ακόλουθοί του πασχίζουν να φαίνεται σαν να μην έχει φύγει ποτέ από τον κόσμο, ώστε να είσαι ασφαλής.

«Καλ;» ρώτησε ο πατέρας του, κοιτάζοντάς τον παράξενα.

Μη με κοιτάς, ήθελε να πει ο Καλ. Και ταυτόχρονα ήθελε να ρωτήσει: Τι βλέπεις όταν με κοιτάς;

Με τον Άλαστερ έτρωγαν την αγαπημένη τους πίτσα με πεπερόνι και ανανά και κανονικά θα κουβέντιαζαν για την τελευταία έξοδο του Καλ στην πόλη ή για όποια επιδιόρθωση έκανε εκείνη την εποχή στο γκαράζ του ο πατέρας του, όμως ο Άλαστερ δε μιλούσε τώρα και ο Καλ δεν έβρισκε κανένα θέμα συζήτησης. Του έλει-

παν οι κολλητοί του, ο Ααρόν και η Ταμάρρα, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει γι' αυτούς στον πατέρα του, γιατί αποτελούσαν μέρος του μαγικού κόσμου που ο Άλαστερ μισούσε.

Ο Καλ γλίστρησε πίσω στην καρέκλα του.

«Μπορώ να βγω στην αυλή με τον Όλεθρο;»

Ο Άλαστερ κοίταξε συνοφρυωμένος τον λύκο, ένα κάποτε αξιολάτρευτο κουτάβι, το οποίο τώρα είχε μεταμορφωθεί σε ένα πελώριο έφηβο τέρας που καταλάμβανε τον περισσότερο χώρο κάτω από το τραπέζι. Ο λύκος κοίταξε τον μπαμπά του Καλ με μάτια Χαοφόρα και με τη γλώσσα του να κρέμεται στο πλάι. Κλαψούρισε απαλά.

«Πολύ καλά», είπε ο Άλαστερ αναστενάζοντας αργόσυρτα. «Μην αργήσεις όμως. Και μακριά από τον κόσμο. Ο καλύτερος τρόπος για να αποφύγουμε φασαρίες με τους γείτονες είναι να ελέγχουμε τις συνθήκες στις οποίες αντικρίζουν τον Όλεθρο».

Ο Όλεθρος τινάχτηκε όρθιος και τα νύχια του ήχησαν στο πλαστικό δάπεδο καθώς πήγαινε προς την πόρτα. Ο Καλ χαμογέλασε. Ήξερε ότι η αφοσίωση ενός τέτοιου τέρατος του έδινε πολλούς Πόντους Σατανικού Αφέντη, αλλά δε μετάνιωνε που τον κράτησε.

Φυσικά, αυτό πιθανόν να αποτελούσε πρόβλημα στην περίπτωση του Σατανικού Αφέντη, καθώς αυτός δε μετανιώνει όταν κάνει κάτι λάθος.

Ο Καλ προσπάθησε να μην το σκέφτεται αυτό τη νύχτα που έβγαινε έξω. Ήταν ένα ζεστό απόγευμα του

καλοκαιριού. Στην πίσω αυλή το παχύ γρασίδι είχε ψηλώσει. Ο Άλαστερ δεν ήταν και πολύ επιμελής με το κούρεμα. Προτιμούσε να κρατά τους γείτονες σε απόσταση παρά να μοιράζεται μαζί τους συμβουλές κηπουρικής. Ο Καλ έπαιξε με τον Όλεθρο πετώντας του ένα ξύλο το οποίο ο λύκος κυνηγούσε κι έφερνε πίσω κουνώντας χαρούμενος την ουρά του. Θα έτρεχε κι εκείνος μαζί του αν μπορούσε, αλλά τον εμπόδιζε το σακατεμένο του πόδι. Ο Όλεθρος μάλλον το κατανοούσε αυτό και σπάνια απομακρυνόταν πολύ.

Έπειτα από αρκετή ώρα παιχνιδιού, διέσχισαν μαζί τον δρόμο για το παρκάκι και ο Όλεθρος έτρεξε προς κάτι θάμνους. Ο Καλ έψαξε στις τσέπες του για πλαστικά σακουλάκια. Οι Σατανικοί Αφέντες αποκλείεται να μάζευαν τις ακαθαρσίες των σκύλων τους, οπότε κάθε βόλτα υπολογιζόταν ως ένας πόντος για την καλή στήλη.

«Καλ;»

Ο Καλ γύρισε έκπληκτος. Η έκπληξη του έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν είδε ποια του μιλούσε. Τα ξανθά μαλλιά της Κάιλι Μάιλς ήταν πιασμένα με δύο κοκαλάκια μονόκερους και κρατούσε ένα ροζ λουρί. Στην άκρη του υπήρχε κάτι που έμοιαζε με μικρή λευκή περούκα, αλλά μάλλον ήταν σκυλί.

«Ξέρεις... ε», είπε ο Καλ. «Ξέρεις πώς με λένε;»

«Νομίζω πως έχω καιρό να σε δω», απάντησε η Κάιλι, επιλέγοντας προφανώς να αγνοήσει το σάστισμα του. Χαμήλωσε τη φωνή της. «Μεταφέρθηκες; Στη σχολή μπαλέτου;»

Ο Καλ δίστασε. Η Κάιλι ήταν μαζί του στη Σιδερένια Δοκιμασία, τις εισαγωγικές εξετάσεις στο Ματζι-στέριουμ, όμως εκείνος είχε περάσει κι αυτή είχε αποτύχει. Οι μάγοι την είχαν πάει σε μια άλλη αίθουσα και αυτή ήταν η τελευταία φορά που την είδε. Έδειχνε να θυμάται καλά τον Καλ, γιατί τον κοιτούσε μπερδεμένη, αλλά δεν ήταν σίγουρος για το τι ακριβώς πίστευε ότι του είχε συμβεί. Σίγουρα της είχαν αλλάξει τις μνήμες πριν την αφήσουν ξανά ελεύθερη στον κόσμο.

Για ένα τρελό δευτερόλεπτο, φαντάστηκε πώς θα ήταν να της έλεγε τα πάντα. Να της έλεγε ότι είχαν δώσει εξετάσεις για μια σχολή *μαγείας* και όχι για μια σχολή *μπαλέτου* και ότι ο καθηγητής Ρούφους είχε διαλέξει εκείνον, παρόλο που η βαθμολογία του στις εξετάσεις ήταν πολύ χειρότερη από τη δική της. Θα τον πίστευαν της έλεγε πώς ήταν η σχολή και πώς ένιωθε με την ικανότητά του να δημιουργεί φωτιά στην παλάμη του ή να πετά; Σκέφτηκε να της πει ότι ο Ααρών ήταν κοληλτός του και επίσης ένας Μάκαρ, πράγμα *εξαιρετικά σπουδαίο*, γιατί σήμαινε ότι ήταν ένας από τους ελάχιστους εν ζωή μάγους που δημιουργούσαν μαγεία με το στοιχείο του χάους.

«Καλά πάει το σχολείο», μουρμούρισε αδιάφορα, μη έχοντας τι άλλο να πει.

«Εκπλήσσομαι που πέρασες», είπε εκείνη, κοιτάζοντας το πόδι του και κάνοντας μια αμήχανη παύση.

Ο Καλ ένιωσε μια οικεία οργή να φουντώνει μέσα του και θυμήθηκε ακριβώς πώς ένιωθε όταν πήγαινε

στο παλιό του σχολείο, όπου κανείς δεν πίστευε ότι θα τα κατάφερνε στα αθλήματα. Σε όλη του τη ζωή ο Καλ θυμόταν ότι το ένα του πόδι ήταν πιο κοντό και πιο αδύναμο από το άλλο. Όταν περπατούσε πονούσε και καμία από τις αμέτρητες επεμβάσεις που είχε κάνει δεν τον είχε βοηθήσει ιδιαίτερα. Ο πατέρας του πάντα έλεγε ότι είχε γεννηθεί έτσι, αλλά ο καθηγητής Τζόζεφ του είχε πει κάτι διαφορετικό.

«Όλα έχουν σχέση με τη δύναμη στο άνω τμήμα του σώματος», είπε ο Καλ απαλά, αβέβαιος όμως για το τι ακριβώς μπορεί να σήμαινε αυτό.

Ωστόσο, εκείνη έγνεψε με μάτια γουρλωμένα.

«Πώς είναι; Στη σχολή μπαλέτου;»

«Δύσκολα», απάντησε. «Όλοι χορεύουν μέχρι τελικής πτώσης. Τρεφόμαστε μόνο με ροφήματα από ωμά αυγά και πρωτεΐνες σταριού. Κάθε Παρασκευή κάνουμε μαραθώνιο χορού και όποιος καταφέρει να μείνει όρθιος κερδίζει μια σοκολάτα. Επίσης, είμαστε υποχρεωμένοι να βλέπουμε διαρκώς ταινίες με χορό».

Κάτι πήγε να πει, αλλά τη διέκοψε ο Όλεθρος, που επέστρεψε από τους θάμνους. Κρατούσε ένα ξύλο στα δόντια του και τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα και λαμπερά – με πορτοκαλιές, κίτρινες και κόκκινες της φωτιάς αποχρώσεις. Έτσι που τον κοίταζε η Κάιλι, με μάτια γουρλωτά από έκπληξη, ο Καλ συνειδητοποίησε πόσο πελώριος θα της φαινόταν ο Όλεθρος... και φυσικά καθόλου σαν σκύλος ή οποιοδήποτε άλλο φυσιολογικό κατοικίδιο.

Η Κάιλι τσίριξε. Προτού ο Καλ προλάβει να μιλήσει,

εκείνη όρμησε τρέχοντας στον δρόμο, με τη λευκή πατσαβούρα να την ακολουθεί τρεκλίζοντας.

Τζίφος οι ευγένειες με τους γείτονες.

Μέχρι να επιστρέψει σπίτι, ο Καλ είχε πλέον αποφασίσει ότι τα ψέματα που είχε στην Κάιλι και η τρομάρα που της έδωσε είχαν αφαιρέσει όλους τους καλούς πόντους που είχε κερδίσει από το μάζεμα των ακαθαρσιών του Ολέθρου.

Εκείνη τη μέρα, η στήλη του Σατανικού Αφέντη κέρδιζε όλο και περισσότερους πόντους.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο πατέρας του, βλέποντας το ύφος του Καλ καθώς έκλεινε την πόρτα.

«Μια χαρά», είπε ο Καλ με τους ώμους σκυφτούς.

«Ωραία». Ο Άλαστερ ξερόβηξε. «Έλεγα να βγούμε απόψε», είπε. «Για σινεμά».

Ο Καλ ξαφνιάστηκε. Δεν είχαν κάνει και πολλά από τότε που επέστρεψε σπίτι για τις καλοκαιρινές διακοπές. Κάθε μέρα ο Άλαστερ ήταν βυθισμένος στη θλίψη και η μόνη διαδρομή που έκανε ήταν από την τηλεόραση μέχρι το γκαράζ, όπου μαστόρευε παλιά αυτοκίνητα και τα έκανε να λάμπουν σαν καινούργια, τα οποία στη συνέχεια πουλούσε σε συλλέκτες. Μερικές φορές ο Καλ έκοβε βαριεστημένα βόλτες στην πόλη με το σκείτμπορντ, αλλά τίποτα δεν του φαινόταν έστω και στο ελάχιστο διασκεδαστικό συγκριτικά με το Ματζιστέριουμ. Είχαν αρχίσει να του λείπουν ακόμη και οι λειχήνες.

«Ποια ταινία θες να δούμε;» ρώτησε ο Καλ, σκεπτόμενος ότι οι Σατανικοί Αφέντες δεν ενδιαφέρονται για

τις επιλογές ταινίας που κάνουν οι άλλοι. Κάτι θα μετρούσε κι αυτό.

«Παίζεται μια καινούργια. Με διαστημόπλοια», είπε ο μπαμπάς του, ξαφνιάζοντας τον Καλ με την επιλογή του. «Και ίσως στη διαδρομή ν' αφήναμε το τερατάκι σου στο άσυλο αδέσποτων. Να το ανταλλάξουμε με ένα όμορφο κανίς. Ή ακόμη και με πίμπουλ. Οτιδήποτε δεν έχει λύσσα».

Ο Όλεθρος κοίταξε τον Άλαστερ απειλητικά και τα χρώματα στα απόκοσμα μάτια του στροβιλίστηκαν. Ο Καλ θυμήθηκε την πατσαβούρα της Κάιλι.

«Δεν έχει λύσσα», είπε ο Καλ, τρίβοντας τον μαλλιαρό σβέρκο του Ολέθρου. Ο λύκος γύρισε ανάσκελα, με τη γλώσσα στο πλάι, για να τον χαϊδέψει ο Καλ στην κοιλιά. «Μπορεί να έρθει μαζί μας; Θα μας περιμένει στο αυτοκίνητο με λίγο κατεβασμένα τα παράθυρα».

Ο Άλαστερ κούνησε το κεφάλι συνοφρυωμένος.

«Αποκλείεται. Δέσε αυτό το πράγμα στο γκαράζ».

«Δεν είναι *πράγμα*. Και πάω στοίχημα ότι θα τρελαινόταν για ποπκόρν», είπε ο Καλ. «Και ζελεδάκια».

Ο Άλαστερ κοίταξε το ρολόι του και μετά έδειξε προς το γκαράζ.

«Ε, τότε μπορείς να του φέρεις λίγα στον γυρισμό».

Αναστενάζοντας παραιτημένος, ο Καλ οδήγησε τον Όλεθρο στο εργαστήρι του Άλαστερ στο γκαράζ. Ήταν ένας μεγάλος χώρος, μεγαλύτερος και από το πιο μεγάλο δωμάτιο του σπιτιού, όπου επικρατούσε η μυρωδιά λαδιού, βενζίνης και παλιού ξύλου. Πάνω σε μια πλατ-

φόρμα υπήρχε το σασί ενός Σιτροέν, γυμνό από ρόδες και καθίσματα. Πάνω σε σκαμνιά αντίκες υπήρχαν κτριτισμένα εγχειρίδια για μαστορέματα, ενώ από τα δοκάρια της οροφής κρέμονταν προβολείς. Πάνω από διάφορα γαλλικά κλειδιά κρεμόταν ένα σκoinί τυλιγμένο σε κουλούρα. Ο Καλ έδεσε το σκoinί χαλαρά στον λαιμό του λύκου.

Γονάτισε μπροστά στον Όλεθρο.

«Σύντομα θα γυρίσουμε στο σχολείο», του ψιθύρισε. «Με την Ταμάρρα και τον Ααρών. Και τότε όλα θα ξαναγίνουν φυσιολογικά».

Ο λύκος κλαψούρισε σαν να καταλάβαινε. Σαν να του έλειπε το Ματζιστέριουμ όσο και στον Καλ.

Ο Καλ δυσκολεύτηκε να συγκεντρωθεί στην ταινία, παρά τα διαστημόπλοια, τους εξωγήινους και τις εκρήξεις. Διαρκώς σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο έβλεπαν ταινίες στο Ματζιστέριουμ, με έναν ιπτάμενο μάγο που πρόβαλλε εικόνες στον τοίχο μιας σπηλιάς. Γιατί τις ταινίες τις έλεγχαν οι μάγοι και τα πάντα μπορούσαν να συμβούν στη διάρκειά τους. Είχε δει τον *Πόλεμο των Άστρων* με έξι διαφορετικές καταλήξεις και ταινίες όπου προβάλλονταν στην οθόνη παιδιά του Ματζιστέριουμ να πολεμούν τέρατα, να οδηγούν ιπτάμενα αυτοκίνητα και να μετατρέπονται σε υπερήρωες.

Συγκριτικά, αυτή η ταινία τού φαινόταν απίστευτα βαρετή. Ο Καλ, καταβροχθίζοντας τρία σακουλάκια ζε-

λεδάκια και έναν κουβά ποπκόρν, επικεντρώθηκε στα σημεία που θα άλλαζε. Ο Άλαστερ παρακολουθούσε με μια έκφραση ήπιου τρόμου και δε γύρισε το κεφάλι ούτε καν όταν ο Καλ του πρόσφερε λίγες από τις λιχουδιές του. Έπειτα από τόσα σνακ που αναγκάστηκε να φάει μόνος του, ο Καλ είχε πάθει υπερένταση από τη ζάχαρη μέχρι να επιστρέψουν στο αυτοκίνητο του Άλαστερ.

«Σου άρεσε;» ρώτησε ο Άλαστερ.

«Καλή ήταν», είπε ο Καλ, προσέχοντας να μη δείξει στον Άλαστερ ότι δεν εκτιμούσε την προσπάθεια του πατέρα του να τον πάει σε μια ταινία στην οποία μόνος του δε θα πήγαινε ποτέ. «Η έκρηξη στον διαστημικό σταθμό ήταν καταπληκτική».

Ακολούθησε σιωπή, όχι τόσο παρατεταμένη ώστε να γίνει αμήχανη, και τότε ο Άλαστερ μίλησε ξανά: «Ξέρεις, δεν υπάρχει λόγος να επιστρέψεις στο Ματζιστέριουμ. Έμαθες τα βασικά. Μπορείς να εξασκηθείς εδώ, μαζί μου».

Ο Καλ ένιωσε την καρδιά του να βουλιάζει. Είχαν ξανακάνει τέτοιου είδους συζητήσεις εκατοντάδες φορές και ποτέ δεν είχαν καλή κατάληξη.

«Πιστεύω πως πρέπει να πάω», είπε ο Καλ όσο πιο ανέκφραστα μπορούσε. «Πέρασα ήδη την Πρώτη Πύλη, οπότε καλό είναι να ολοκληρώσω ό,τι ξεκίνησα».

Το πρόσωπο του Άλαστερ σκοτεινίασε.

«Δεν είναι υγιές για τα παιδιά να ζουν στα έγκατα της Γης. Να ζουν στο σκοτάδι σαν σκουλήκια. Το δέρμα σου έχει γίνει χλωμό και γκριζο. Τα επίπεδα της βι-

ταμίνης D στον οργανισμό σου έχουν πέσει. Έχεις χάσει τη ζωντάνια σου...»

«Είμαι γκριζος;» Ο Καλ σπάνια έδινε σημασία στην εμφάνισή του πέρα από τα βασικά –φρόντιζε να μην έχει φορέσει ανάποδα το παντελόνι του και να μην πετάνε τα μαλλιά του–, αλλά το να του λένε ότι έδειχνε γκριζος ήταν σοβαρό. Κοίταξε καχύποπτα το χέρι του, ωστόσο είδε ότι είχε το συνηθισμένο ροδαλό του χρώμα.

Ο Άλαστερ έσφιξε το τιμόνι από τα νεύρα του και πήρε τη στροφή.

«Γιατί σου αρέσει τόσο αυτό το σχολείο;»

«Εσένα γιατί σου άρεσε τόσο;» απαίτησε να μάθει ο Καλ. «Εκεί πήγες και ξέρω ότι δε μισούσες το κάθε λεπτό. Εκεί γνώρισες τη μαμά...»

«Ναι», είπε ο Άλαστερ. «Είχα φίλους εκεί. Αυτό μου άρεσε». Ήταν η πρώτη φορά που ο Καλ τον άκουγε να λέει κάτι καλό για τη σχολή των μάγων.

«Κι εγώ έχω φίλους εκεί», είπε ο Καλ. «Εδώ δεν έχω, εκεί όμως έχω».

«Όλοι οι φίλοι με τους οποίους πήγα μαζί σχολείο είναι τώρα νεκροί, Καλ», είπε ο Άλαστερ και ο Καλ ένιωσε να ανατριχιάζει σύγκορμος. Σκέφτηκε τον Ααρών, την Ταμάρα και τη Σίλια, αλλά μετά πέστηκε να σταματήσει. Ήταν υπερβολικά φρικτή σκέψη.

Όχι μόνο η σκέψη του θανάτου τους.

Μα η σκέψη ότι ίσως πέθαιναν εξαιτίας του.

Εξαιτίας του μυστικού του.

Του κακού που έκρυβε μέσα του.

Σταμάτα, είπε ο Καλ από μέσα του. Τώρα είχαν επιστρέψει σπίτι. Ο Καλ το κοίταξε παραξενεμένος. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ύστερα από λίγο συνειδητοποίησε τι ήταν. Είχε αφήσει κλειστή την γκαραζόπορτα, με τον Όλεθρο δεμένο μέσα, όμως τώρα ήταν ανοιχτή, ένα μεγάλο μαύρο τετράγωνο.

«Όλεθρε!» Ο Καλ άνοιξε απότομα την πόρτα του αυτοκινήτου και σχεδόν σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο λόγω του σακάτικου ποδιού του. Άκουσε τον πατέρα του που τον φώναζε, μα δεν τον ένοιαζε.

Έτρεξε κουτσαίνοντας προς το γκαράζ. Το σκοινί βρισκόταν ακόμη εκεί, αλλά το ένα του άκρο ήταν ξεφτισμένο, σαν να είχε κοπεί από μαχαίρι... ή από κοφτερό δόντι λύκου. Ο Καλ προσπάθησε να φανταστεί τον Όλεθρο μόνο του στο σκοτεινό γκαράζ. Τον φαντάστηκε να γαβγίζει και να περιμένει απάντηση από τον Καλ. Ο Καλ πάγωσε στη σκέψη. Τον Όλεθρο δεν τον έδενε ποτέ στο σπίτι του Άλαστερ και αυτό μάλλον τον τρόμαξε. Ίσως να μάσησε το σκοινί και να έπεσε με φόρα πάνω στην γκαραζόπορτα μέχρι να την ανοίξει.

«Όλεθρε!» φώναξε ξανά, πιο δυνατά αυτήν τη φορά. «Όλεθρε, επιστρέψαμε! Μπορείς να γυρίσεις τώρα!»

Έκανε μεταβολή, μα ο λύκος δεν εμφανίστηκε ούτε πίσω από τους θάμνους ούτε και από τις σκιές που είχαν αρχίσει να παίρνουν μορφή ανάμεσα στα δέντρα.

Η ώρα περνούσε και είχε αρχίσει να βραδιάζει.

Ο πατέρας του Καλ ήρθε και στάθηκε πίσω του. Κοίταξε το κομμένο σκοινί και την ορθάνοιχτη γκαραζόπορ-

τα και αναστέναξε περνώντας το χέρι του μέσα από τα γκριζόμαυρα μαλλιά του.

«Καλ», είπε απαλά. «Καλ, έφυγε. Ο λύκος σου έφυγε».

«Δεν το ξέρεις αυτό!» φώναξε ο Καλ, κοιτάζοντας απότομα τον Άλαστερ.

«Καλ...»

«Πάντα μισούσες τον Όλεθρο!» ξέσπασε ο Καλ. «Σίγουρα χαίρεσαι που εξαφανίστηκε».

Το πρόσωπο του Άλαστερ σκλήρυνε.

«Δε χαίρομαι που στεναχωριέσαι, Καλ. Αλλά ναι, ο λύκος δεν ήταν κατάλληλο κατοικίδιο. Μπορεί να σκότωνε ή να τραυμάτιζε σοβαρά κάποιον. Κανέναν φίλο σου ή, Θεός φυλάξει, εσένα. Ελπίζω απλώς να πάει προς το δάσος και όχι ν' αρχίσει να κατασπαράζει κόσμο στην πόλη».

«Σκάσε!» είπε ο Καλ, αν και παρηγορήθηκε στη σκέψη πως αν ο Όλεθρος κατασπάραζε κάποιον θα μπορούσε να τον βρει χάρη στη φασαρία που θα δημιουργούνταν. Ο Καλ απώθησε αυτήν τη σκέψη από το μυαλό του, τοποθετώντας τη στην κακή λίστα του Σατανικού Αφέντη.

Τέτοιου είδους σκέψεις δε βοηθούσαν. Έπρεπε να βρει τον Όλεθρο πριν συμβεί κάτι τραγικό.

«Ο Όλεθρος δεν πείραξε ποτέ κανέναν», είπε τελικά.

«Λυπάμαι, Καλ», είπε ο Άλαστερ. Προς μεγάλη έκπληξη του Καλ, ακουγόταν ειλικρινής. «Ξέρω πως καιρό τώρα ήθελες ένα κατοικίδιο. Ίσως αν σε αφήσω να κρατήσεις τον τυφλοπόντικα...» Αναστέναξε ξανά. Ο Καλ

αναρωτήθηκε μήπως ο πατέρας του δεν τον άφηνε να έχει κατοικίδιο γιατί οι Σατανικοί Αφέντες δεν πρέπει να έχουν. Γιατί οι Σατανικοί Αφέντες δεν αγαπούν κανέναν, ειδικά αθώα πλάσματα, όπως τα ζώα. Όπως ο Όλεθρος.

Ο Καλ σκέφτηκε πόσο τρομαγμένος θα πρέπει να ήταν ο Όλεθρος – από τότε που τον βρήκε ο Καλ κουτάβι, δεν είχε μείνει ποτέ μόνος του.

«Σε παρακαλώ», ικέτευσε ο Καλ. «Σε παρακαλώ, βοήθησέ με να τον βρούμε».

Ο Άλαστερ έγνεψε τινάζοντας κοφτά το σαγόνι του.

«Μπες στο αυτοκίνητο. Ας κάνουμε έναν γύρο στη γειτονιά. Μπορεί να μην έχει πάει μακριά».

«Εντάξει», είπε ο Καλ. Έριξε μια ματιά πάλι στο γκαράζ, λες και του διέφευγε κάτι, λες κι αν κοιτούσε αρκετά προσεκτικά θα έβλεπε τον λύκο του.

Όμως όσους γύρους κι αν έκαναν στη γειτονιά και όσες φορές κι αν τον φώναξαν, ο Όλεθρος παρέμενε άφαντος. Η νύχτα έπεσε για τα καλά και γύρισαν σπίτι. Ο Άλαστερ έφτιαξε μακαρόνια για βραδινό, μα ο Καλ δεν κατάφερε να κατεβάσει μπουκιά. Έπεισε τον Άλαστερ να του υποσχεθεί πως την επόμενη μέρα θα τύπωναν φυλλάδια για τον Όλεθρο, παρόλο που ο Άλαστερ θεωρούσε πως μια φωτογραφία του λύκου θα έκανε περισσότερο κακό παρά καλό.

«Τα Χαοφόρα ζώα δεν προορίζονται για κατοικίδια, Κάλουμ», είπε ο Άλαστερ μόλις μάζεψε το άθικτο πιάτο του Καλ. «Δε δένονται με τους ανθρώπους. Δεν μπορούν».

Ο Καλ δεν το σχολίασε αυτό, αλλά έπεσε στο κρεβάτι με έναν κόμπο στον λαιμό και έναν υποσυνείδητο φόβο.

Ένας διαπεραστικός ήχος σαν κλαψούρισμα ξύπνησε τον Καλ από έναν ανήσυχο ύπνο. Ανακάθισε απότομα, αρπάζοντας το Μίρι, το μαχαιράκι που είχε πάντα στο κομοδίνο του. Κατέβασε τα πόδια από το κρεβάτι, μορφάζοντας καθώς άγγιξαν το παγωμένο πάτωμα.

«Όλεθρε;» ψιθύρισε.

Σαν να άκουσε κι άλλο κλαψούρισμα, πιο μακρινό. Κοίταξε από το παράθυρο, αλλά το μόνο που είδε ήταν δέντρα και σκοτάδι.

Βγήκε αθόρυβα στον διάδρομο. Η πόρτα του πατέρα του ήταν κλειστή και από τη χαραμάδα δε φαινόταν φως. Ωστόσο, ο Καλ ήξερε πως θα μπορούσε να είναι και ξύπνιος. Πολλές φορές ο Άλαστερ ξενυχτούσε στο εργαστήρι του επισκευάζοντας αντικείμενα.

«Όλεθρε;» ψιθύρισε πάλι ο Καλ.

Δεν ακούστηκε τίποτα, ωστόσο ο Καλ ανατρίχιασε. *Ένιωθε* πως ο λύκος του βρισκόταν κάπου κοντά, πως ο Όλεθρος ήταν τρομαγμένος. Ο Καλ ακολούθησε το ένστικτό του, παρόλο που δεν μπορούσε να το εξηγήσει, το οποίο τον οδήγησε στο πλατύσκαλο για το κελάρι. Ο Καλ ξεροκατάπιε, έσφιξε το Μίρι και άρχισε να κατεβαίνει.

Πάντα τον τρώμαζε λιγάκι το υπόγειο, που ήταν γεμάτο παλιά εξαρτήματα αυτοκινήτων, σπασμένα έπι-

πλα, κουκλόσπιτα, ξεχαρβαλωμένες κούκλες και τσίγκινα παιχνίδια αντίκες που μερικές φορές ζωντάνευαν.

Κάτω από την πόρτα μιας άλλης αποθήκης του Άλαστερ, η οποία ήταν γεμάτη με ακόμη περισσότερα ξεχαρβαλωμένα αντικείμενα που ήθελαν επισκευή, διακρινόταν ένα κίτρινο φως. Ο Καλ συγκέντρωσε όλο του το θάρρος, διέσχισε κουτσαίνοντας το δωμάτιο και προσπάθησε να ανοίξει την πόρτα.

Δεν τα κατάφερε. Ο πατέρας του την είχε κλειδώσει. Η καρδιά του Καλ κάλπασε.

Τι λόγο είχε ο πατέρας του να κλειδώνει τόση σαβούρα; Κανέναν λόγο.

«Μπαμπά;» φώναξε ο Καλ από την πόρτα, καθώς αναρωτήθηκε αν ο Άλαστερ βρισκόταν για κάποιον λόγο εκεί.

Όμως άκουσε κάτι πολύ διαφορετικό από την άλλη πλευρά. Οργή φούντωσε μέσα του, καυτή και σαρωτική. Με το μαχαιράκι του προσπάθησε να παραβιάσει την κλειδαριά.

Λίγο μετά, η άκρη του Μίρι πίεσε το σωστό σημείο και το γλωσσίδι παραμέρισε. Η πόρτα άνοιξε.

Το πίσω μέρος του κελαριού δεν ήταν καθόλου όπως το θυμόταν ο Καλ. Δεν υπήρχε πια σαβούρα και στη θέση της δέσποζε ένα πολύ λιτό γραφείο μάγου. Στη μια γωνιά υπήρχε ένα γραφείο γεμάτο παλιά και καινούργια βιβλία. Στην άλλη υπήρχε μια κούνια μωρού. Και στο κέντρο του χώρου, αλυσοδεμένος με πέδικλα και φιμωμένος με ένα φρικτό φίμωτρο, βρισκόταν ο Όλεθρος.

Ο λύκος όρμησε στον Καλ κλαψουρίζοντας, αλλά η φόρα του κόπηκε από τις αλυσίδες. Ο Καλ έπεσε στα γόνατα βυθίζοντας φρενιασμένα τα δάχτυλά του στη χαίτη του για να του βγάλει το κολάρο. Ήταν τόσο χαρούμενος που βρήκε τον Όλεθρο και τόσο έξαλλος με αυτό που είχε κάνει ο πατέρας του, που για μια στιγμή τού διέφυγε η πιο σημαντική λεπτομέρεια.

Αλλά καθώς σάρωνε με τα μάτια το δωμάτιο για το κλειδί, είδε τελικά αυτό που έπρεπε να είχε προσέξει εξαρχής.

Η κούνια στον απέναντι τοίχο είχε κι αυτή αλυσίδες με πέδικλα.

Πέδικλα σε μέγεθος κατάλληλο για αγόρι που επρόκειτο να κλείσει τα δεκατρία.

2

Ο Καλ είχε μείνει να κοιτάζει αποσβολωμένος τα πέδικλα. Ένιωθε πως η καρδιά του θα έσκαγε, πως χτυπούσε δίχως ν' αντλεί αίμα στις φλέβες του. Τα πέδικλα ήταν σιδερένια, χαραγμένα με ακαταλαβίστικα σύμβολα, αναμφίβολα έργο μάγου, και ήταν προσαρμοσμένα στον τοίχο. Όποιος τα φορούσε θα ήταν αδύνατον να δραπετεύσει...

Πίσω από τον Καλ, ο Όλεθρος κλαψούρισε. Ο Καλ τράβηξε με κόπο το βλέμμα του από τις αλυσίδες και προσπάθησε να επικεντρωθεί στο να ελευθερώσει τον λύκο του. Το φίμωτρο βγήκε εύκολα, αλλά, μόλις το έκανε, ο Όλεθρος άρχισε να ουρλιάζει, λες και προσπαθούσε να εξιστορήσει στον Καλ πώς βρέθηκε δεμένος στο υπόγειο.

«Σσςς», είπε ο Καλ, κλείνοντας πανικόβλητος τη μουσούδα του λύκου για να τον κάνει να σωπάσει. «Μην ξυπνήσεις τον μπαμπά».

Ο Όλεθρος κλαψούριζε όσο ο Καλ προσπαθούσε να συγκροτηθεί. Το δάπεδο της αποθήκης ήταν τσιμεντένιο και ο Καλ έσκυψε για να επικαλεστεί λίγη μαγεία της γης ώστε να σπάσει τις αλυσίδες του λύκου. Η μαγεία της γης, όταν ήρθε, ήταν κάπως αδύναμη: ο Καλ δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί σωστά και το ήξερε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο πατέρας του προσποιήθηκε πως στεναχωρήθηκε για την εξαφάνιση του λύκου και ότι τον άφησε να τον ψάχνει για ώρες στη γειτονιά, ενώ ήξερε ακριβώς πού ήταν, αφού εκείνος τον είχε αλυσοδέσει στο υπόγειο.

Μόνο που δε θα μπορούσε να είχε αλυσοδέσει ο ίδιος τον Όλεθρο. Διότι βρισκόταν διαρκώς με τον Καλ. Άρα κάποιος άλλος πρέπει να το είχε κάνει. Μήπως κάποιος φίλος του πατέρα του; Το μυαλό του Καλ έπαιρνε χιλιάδες στροφές. Ο Άλαστερ δεν είχε καθόλου φίλους.

Η καρδιά του κάλπασε στη σκέψη και αυτός ο έντονος συνδυασμός φόβου και μαγείας έσπασε τις αλυσίδες του Ολέθρου – ο λύκος ελευθερώθηκε. Ο Καλ πήγε γρήγορα στο γραφείο του Άλαστερ και άρχισε να ψαχουλεύει τα διάφορα χαρτιά. Ήταν όλα γραμμένα με τη λεπτή αραχνοειδή γραφή του μπαμπά του: σελίδες με διάφορες σημειώσεις και σκίτσα. Υπήρχε ένα σκίτσο των πυλών του Ματζιστέριουμ, ενός κτιρίου με κολώνες άγνωστο στον Καλ και του υπόστεγου αεροπλάνων

όπου είχε γίνει η Σιδερένια Δοκιμασία. Αλλά τα περισσότερα σκίτσα απεικόνιζαν ένα παράξενο μηχανικό μαρφέτι που έμοιαζε με παλιομοδίτικο μεταλλικό γάντι πανοπλίας, καλυμμένο με αλλόκοτα σύμβολα. Θα ήταν πραγματικά τέλειο, αν δεν προκαλούσε ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του Καλ.

Τα σκίτσα βρίσκονταν δίπλα σ' ένα βιβλίο που περιέγραφε ένα παράξενο, πρωτόγνωρο τελετουργικό. Ο τόμος ήταν δεμένος με ραγισμένο μαύρο δέρμα και το περιεχόμενό του ήταν τρομακτικό. Εξηγούσε πώς μπορεί κανείς να πιθασεύσει τη μαγεία του χάους και να τη χρησιμοποιήσει ακόμη κι αν δεν είναι Μάκαρ – αφαιρώντας τη ζωντανή ακόμη καρδιά ενός Χαοφόρου πλάσματος. Μόλις αποκτήσει κανείς το γάντι και την καρδιά, μπορεί να πάρει τη μαγεία του χάους από έναν Μάκαρ, καταστρέφοντάς τον εντελώς.

Αν όμως αυτός δεν είναι μάγος του χάους, αν δεν είναι Μάκαρ, επιβιώνει.

Ο Καλ κοίταξε τις αλυσίδες στην κούνια και φυσικά κατάλαβε πολύ καλά ποιος προοριζόταν για το συγκεκριμένο πείραμα. Ο Άλαστερ είχε σκοπό να χρησιμοποιήσει το χάος για να κάνει μια σκοτεινή μορφή μαγικής επέμβασης στον Καλ, μια επέμβαση που θα τον σκότωνε αν ήταν πραγματικά ο Εχθρός του Θανάτου και κατείχε την ικανότητα του Εχθρού Μάκαρ.

Ο Καλ πάντα ήξερε πως ο Άλαστερ υποπτευόταν την αλήθεια γι' αυτόν, αλλά όλα αυτά έδειχναν ότι οι υποψίες του κόντευαν να γίνουν βεβαιότητα. Ακόμη κι αν ο

Καλ επιβίωνε από τη μαγική επέμβαση, ήξερε πως αυτό ήταν ένα τεστ στο οποίο υποτίθεται ότι θα έπρεπε να αποτύχει. Είχε την ψυχή του Κόνσταντιν Μείντεν και γι' αυτό ο πατέρας του τον ήθελε νεκρό.

Δίπλα στο βιβλίο υπήρχε ένα σημείωμα με την αραχνοειδή γραφή του Άλαστερ: *Αυτό πρέπει να πετύχει στο παιδί. Πρέπει.* Το «πρέπει» ήταν πολλές φορές υπογραμμισμένο και δίπλα υπήρχε μια ημερομηνία Σεπτεμβρίου.

Ήταν η ημερομηνία που κανονικά ο Καλ θα επέστρεφε στο Ματζιστέριουμ. Ο κόσμος στην πόλη ήξερε πως είχε έρθει για το καλοκαίρι και πιθανόν θα πίστευε ότι θα επέστρεφε στη σχολή μπαλέτου την ίδια εποχή που όλα τα παιδιά πηγαίνουν στο κανονικό σχολείο. Αν ο Καλ εξαφανιζόταν τον Σεπτέμβριο, κανένας δε θα έπαιρνε χαμπάρι τίποτα.

Ο Καλ γύρισε και κοίταξε ξανά τις αλυσίδες. Του ήρθε αναγούλα. Ο Σεπτέμβριος απείχε μόλις δύο εβδομάδες. «Καλ».

Ο Καλ γύρισε απότομα. Ο πατέρας του στεκόταν στην πόρτα, ντυμένος – λες και δεν είχε ποτέ σκοπό να κοιμηθεί. Είχε σηκώσει τα γυαλιά ψηλά στη μύτη του. Έδειχνε απόλυτα φυσιολογικός και λίγο θλιμμένος. Ο Καλ τον κοίταξε με δυσπιστία μόλις εκείνος του άπλωσε το χέρι.

«Καλ, δεν είναι αυτό που φαντάζεσαι...»

«Πες μου ότι δεν αλυσόδεσες τον Όλεθρο εδώ κάτω», είπε ο Καλ χαμηλόφωνα. «Πες μου ότι τίποτα από όλα αυτά εδώ μέσα δεν είναι δικό σου».

«Δεν είμαι εγώ αυτός που τον αλυσόδεσε». Ήταν

η πρώτη φορά που ο Άλαστερ αναφερόταν στον Όλεθρο ως ζώο και όχι ως πράγμα. «Αλλά το σχέδιο είναι απαραίτητο, Καλ. Είναι για σένα, για το δικό σου καλό. Υπάρχουν κακοί άνθρωποι στον κόσμο και θα σου κάνουν διάφορα. Θα σε χρησιμοποίησουν. Αυτό δεν μπορώ να το δεχτώ».

«Γι' αυτό προτιμάς να μου κάνεις κάτι φρικτό;»

«Είναι για το δικό σου καλό!»

«Ψέματα!» φώναξε ο Καλ και άφησε τον Όλεθρο, που αμέσως άρχισε να γρυλίζει. Είχε κατεβάσει τα αυτιά και κοιτούσε τον Άλαστερ με μάτια γεμάτα ελικοειδή χρώματα. «Ό,τι έχεις πει μέχρι τώρα είναι ψέμα. Είπες ψέματα για το Ματζιστέριουμ...»

«Δεν είπα ψέματα για το Ματζιστέριουμ!» ξέσπασε ο Άλαστερ. «Ήταν το χειρότερο μέρος για σένα! Είναι το χειρότερο μέρος για σένα!»

«Επειδή νομίζεις πως είμαι ο Κόνσταντιν Μείντεν!» φώναξε ο Καλ. «Πιστεύεις ότι είμαι ο Εχθρός του Θανάτου!»

Ήταν σαν να σταμάτησε έναν μαινόμενο τυφώνα: Ακολούθησε μια ξαφνική, φορτισμένη, τρομακτική σιωπή. Ούτε καν ο Όλεθρος δεν έβγαλε άχνα μπροστά στον Άλαστερ, ο οποίος κουλουριάστηκε τσακισμένος πάνω στην πόρτα. Όταν απάντησε, η φωνή του μόλις που ακούστηκε. Αυτό, κατά κάποιον τρόπο, ήταν χειρότερο από τον θυμό.

«Είσαι ο Κόνσταντιν Μείντεν», είπε. «Δεν είσαι;»

«Δεν ξέρω!» Ο Καλ ένιωθε μερδεμένος, εξαντλημέ-

νος. «Δε θυμάμαι να ήμουν ποτέ άλλος παρά ο εαυτός μου. Αν όμως είμαι στ' αλήθεια αυτός, τότε υποτίθεται πως πρέπει να με βοηθήσεις να το αντιμετωπίσω. Αντιθέτως, εσύ αλυσοδένεις τον λύκο μου και...»

Ο Καλ κοίταξε τα εφηβικά πέδικλα και συγκράτησε τα υπόλοιπα λόγια.

«Όταν είδα τον λύκο, τότε βεβαιώθηκα», είπε ο Άλαστερ με την ίδια ξέπνοη φωνή. «Το είχα υποπτευθεί νωρίτερα, αλλά κατάφερα κι έπεισα τον εαυτό μου ότι εσύ δεν μπορεί να ήσουν σαν αυτόν. Όμως ο Κόνσταντιν, όταν ήταν στην ηλικία σου, είχε έναν λύκο ακριβώς σαν τον Όλεθρο. Ο λύκος τον ακολουθούσε παντού. Όπως κάνει ο Όλεθρος μ' εσένα».

Ο Καλ ανατρίχιασε σύγκορμος.

«Είπες ότι ήσουν φίλος του Κόνσταντιν».

«Ήμασταν στην ίδια ομάδα μαθητευόμενων. Με καθηγητή τον Ρούφους». Ήταν τα περισσότερα που είχε πει ποτέ ο Άλαστερ για τη φοίτησή του στο Ματζιστέριουμ. «Ο Ρούφους επέλεξε πέντε μαθητές στη Σιδερένια Δοκιμασία. Τη μητέρα σου. Τον αδελφό της, τον Ντέκλαν. Τον Κόνσταντιν Μείντεν. Τον αδελφό του Κόνσταντιν, τον Τζέριχο. Κι εμένα». Υπέφερε που έλεγε στον Καλ αυτά – ο Καλ το καταλάβαινε. «Στο τέλος της Ασημένιας Χρονιάς, μόνο τέσσερις από εμάς είχαμε μείνει ζωντανοί και ο Κόνσταντιν είχε αρχίσει να φορά τη μάσκα. Πέντε χρόνια μετά, όλοι είχαν πεθάνει εκτός από εκείνον κι εμένα. Μετά την Ψυχρή Σφαγή, έγινε άφαντος».

Στη διάρκεια της Ψυχρής Σφαγής είχε πεθάνει η μη-

τέρα του. Εκεί είχε σακατευτεί και το πόδι του. Εκεί ο Κόνσταντιν Μείντεν είχε πάρει την ψυχή του παιδιού, που λεγόταν Κάλουμ Χαντ, και είχε βάλει μέσα στο σώμα του τη δική του. Αλλά αυτό δεν ήταν το χειρότερο από όσα γνώριζε ο Καλ. Το χειρότερο ήταν αυτό που του είχε πει ο καθηγητής Τζόζεφ για τη μητέρα του.

«Ξέρω τι έγραψε στο χιόνι», είπε ο Καλ τώρα. «Έγραψε *Σκότωσε το παιδί*. Εμένα εννοούσε». Ο πατέρας του δεν το αρνήθηκε. «Γιατί δε με σκότωσες;»

«Καλ, ποτέ δε θα σου έκανα κακό».

«Σοβαρά;» Ο Καλ πήρε ένα από τα σκίτσα του γαντιού. «Τι είναι αυτό; Πού σκόπευες να το χρησιμοποιήσεις; Για κηπουρική;»

Το πρόσωπο του Άλαστερ σκοτεινίασε.

«Καλ, δώσ' το μου αυτό».

«Θα με αλυσόδενες ώστε να μην αντισταθώ όσο θα ξεριζώνες την καρδιά του Ολέθρου;» Ο Καλ έδειξε τα πέδικλα. «Ή για να μην αντισταθώ όσο θα το χρησιμοποιούσες πάνω μου;»

«Μην είσαι ανόητος!»

Ο Άλαστερ έκανε ένα βήμα μπροστά και τότε ο Όλεθρος του όρμησε γρυλίζοντας. Ο Καλ φώναξε και ο Όλεθρος προσπάθησε να σταματήσει στον αέρα, συστρέφοντας απεγνωσμένα το σώμα του. Χτύπησε τον Άλαστερ με τα πλευρά και τον τίναξε παραπέρα. Ο Άλαστερ σωριάστηκε σε ένα τραπεζάκι, που έσπασε κάτω από το βάρος του. Λύκος και άνθρωπος έγιναν ένα κουβάρι στο πάτωμα.

«Όλεθρε!» φώναξε ο Καλ. Ο λύκος κύλησε μακριά από τον Άλαστερ και στάθηκε ξανά δίπλα στον Καλ, χωρίς ωστόσο να σταματήσει να γρυλίζει. Ο Άλαστερ στάθηκε πρώτα στα γόνατα και σηκώθηκε πασχίζοντας να βρει την ισορροπία του.

Ο Καλ έτρεξε προς τον πατέρα του. Ο Άλαστερ τον κοίταξε και ο Καλ είδε κάτι που δε φανταζόταν πως θα έβλεπε ποτέ στο πρόσωπο του πατέρα του.

Φόβο.

Αυτό έκανε έξαλλο τον Καλ.

«Φεύγω», είπε φτύνοντας τη λέξη. «Παίρνω τον Όλεθρο και φεύγω και δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω ποτέ. Έχασες την ευκαιρία να μας σκοτώσεις».

«Καλ», είπε ο Άλαστερ, σηκώνοντας προειδοποιητικά το χέρι του. «Δεν μπορώ να σε αφήσω να κάνεις κάτι τέτοιο».

Ο Καλ αναρωτήθηκε αν κάτι δεν πήγαινε καλά κάθε φορά που ο Άλαστερ κοιτούσε τον Καλ, κάποια φρικτική αίσθηση παράξενου κι αλλόκοτου. Πάντα έβλεπε τον Άλαστερ σαν μπαμπά του, ακόμη και ύστερα από αυτό που τους είχε πει ο καθηγητής Τζόζεφ. Ωστόσο, ήταν πολύ πιθανό ο Άλαστερ να μην έβλεπε πια τον Καλ σαν γιο του.

Ο Καλ κοίταξε τη λεπίδα στο χέρι του. Θυμήθηκε τη μέρα της Δοκιμασίας και αναρωτήθηκε αν ο Άλαστερ του είχε πετάξει το Μίρι για να το *πιάσει* ή για να τον *σκοτώσει*. *Σκότωσε το παιδί*. Θυμήθηκε που ο Άλαστερ είχε γράψει στον καθηγητή Ρούφους και του είχε ζη-

τήσει να δεσμεύσει τη μαγική δύναμη του Καλ. Ξαφνικά, όλα όσα είχε κάνει ο Άλαστερ έβγαζαν πλέον φρικτό νόημα.

«Έλα», είπε ο Καλ στον Όλεθρο, δείχνοντας με το κεφάλι την πόρτα που οδηγούσε στην ακαταστασία του υπόλοιπου υπογείου. «Πάμε να φύγουμε από εδώ».

«Όχι! Δεν μπορείς να φύγεις!» Ο Άλαστερ όρμησε προς τον Καλ και τον έπιασε από το χέρι. Ο πατέρας του δεν ήταν κανένας μεγαλόσωμος άντρας, αλλά ήταν ψηλόλιγνος και νευρώδης. Ο Καλ γλίστρησε και σωριάστηκε φαρδύς πλατύς στο τσιμέντο, δυστυχώς πάνω στο σακάτικο πόδι του. Οξύς πόνος διαπέρασε το κορμί του, θολώνοντας την όρασή του. Μέσα από τα γρυλίσματα του Ολέθρου, ο Καλ άκουσε τον πατέρα του να λέει: «Δεν μπορείς να γυρίσεις στο Ματζιστέριουμ. Πρέπει να το διορθώσω αυτό. Σου υπόσχομαι ότι θα το διορθώσω...»

Δηλαδή θα με σκοτώσει, σκέφτηκε ο Καλ. Εννοεί πως θα διορθωθώ μόλις πεθάνω.

Οργή τον πλημμύρισε, οργή για όλα τα ψέματα που του είχε πει ο Άλαστερ και που εξακολουθούσε να του λέει ακόμη και τώρα, για τον τρόπο που κουβαλούσε μέσα του από τότε που ο καθηγητής Τζόζεφ του είπε ποιος πραγματικά ήταν, για τη σκέψη πως όλοι όσους αγαπούσε θα τον μισούσαν μόλις μάθαιναν το τρομερό μυστικό.

Η οργή ξεχύθηκε από μέσα του σαν χείμαρρος. Ο τοίχος πίσω από τον Άλαστερ ράγισε ξαφνικά, η ρωγμή ταξίδεψε προς τα πάνω και όλα μέσα στο δωμάτιο άρχισαν

να σείονται. Το γραφείο του Άλαστερ εκσφενδονίστηκε στον έναν τοίχο. Η κούνια εξερράγη προς το ταβάνι. Ο Άλαστερ κοίταξε γύρω του αποσβολωμένος, ακριβώς τη στιγμή που ο Καλ εξαπέλυε τη μαγεία πάνω του. Ο Άλαστερ τινάχτηκε στον αέρα και χτύπησε πάνω στον ραγισμένο τοίχο. Το κεφάλι του κοπανήθηκε πάνω του με έναν ανατριχιαστικό γδούπο, ενώ το κορμί του σωριάστηκε σαν άψυχο στο δάπεδο.

Ο Καλ σηκώθηκε τρέμοντας. Ο πατέρας του είχε χάσει τις αισθήσεις του, ήταν ακίνητος με τα μάτια κλειστά. Τον πλησίασε επιφυλακτικά και τον κοίταξε. Από το στήθος του που ανεβοκατέβαινε, κατάλαβε ότι ήταν ακόμη ζωντανός.

Το να αφήσεις την οργή σου τόσο εκτός ελέγχου ώστε να βγάλεις νοκάουτ τον πατέρα σου σίγουρα πρόσθετε πόντους στην κακή λίστα του Σατανικού Αφέντη.

Ο Καλ ήξερε ότι έπρεπε να φύγει από το σπίτι προτού συνέλθει ο Άλαστερ. Βγήκε από το δωμάτιο τρεκλίζοντας και έκλεισε την πόρτα πίσω του, με τον Όλεθρο να τον ακολουθεί.

Στο υπόγειο υπήρχε ένα ξύλινο μπουλό γεμάτο παζλ και παλιά επιτραπέζια παιχνίδια με κομμάτια που έλειπαν δίπλα σε κάτι ξεχαρβαλωμένες καρέκλες. Ο Καλ το έσπρωξε μπροστά από την πόρτα της αποθήκης. Τουλάχιστον αυτό θα καθυστερούσε τον Άλαστερ, σκέφτηκε ο Καλ καθώς ανέβαινε τη σκάλα.

Έτρεξε στο δωμάτιο και φόρεσε ένα μπουφάν πάνω από τις πιτζάμες κι αθλητικά παπούτσια. Ο Όλεθρος

χοροπηδούσε γύρω του γρυλίζοντας απαλά. Ο Καλ γέμισε έναν πάνινο σάκο με μερικά ρούχα στην τύχη και μετά έτρεξε στην κουζίνα για να πάρει μερικά σακουλάκια πατατάκια και μπισκότα. Άδειασε το τσίγκινο κουτί πάνω από το ψυγείο όπου ο Άλαστερ φυλούσε τα χρήματα για τα ψώνια – περίπου σαράντα δολάρια σε τσαλακωμένα χαρτονομίσματα του ενός και των πέντε δολαρίων. Τα έχωσε στον σάκο, έβαλε και το Μίρι πάνω από τα υπόλοιπα πράγματα κι έκλεισε το φερμουάρ.

Έβαλε τον σάκο στον ώμο. Το πόδι του τον πονούσε κι ένιωθε ασταθής από την πτώση και την ένταση της μαγείας που είχε αφήσει ακόμη παρενέργειες στο σώμα του. Το φως του φεγγαριού που τρύπωνε από τα παράθυρα έλουζε το δωμάτιο με μια λευκή λάμψη. Ο Καλ κοίταξε γύρω του και αναρωτήθηκε αν θα ξανάβλεπε ποτέ αυτή την κουζίνα, το σπίτι ή τον πατέρα του.

Ο Όλεθρος κλαψούρισε απαλά σηκώνοντας το αυτί του. Ο Καλ δεν μπορούσε να ακούσει κάτι, αλλά αυτό δε σήμαινε πως ο Άλαστερ δεν είχε αρχίσει να συνέρχεται. Ο Καλ απόδωξε τις αλλοπρόσαλλες σκέψεις του, άρπαξε τον Όλεθρο από τη χαίτη και βγήκε αθόρυβα από το σπίτι.

Οι δρόμοι της πόλης ήταν άδειοι στο σκοτάδι πριν από το χάραμα, αλλά ο Καλ παρέμενε στις σκιές σε περίπτωση που ο Άλαστερ αποφάσιζε να τον ψάξει με το αυτοκίνητο. Ο ήλιος σύντομα θα ανέτελλε.

Είκοσι περίπου λεπτά μετά τη διαφυγή του, χτύπησε το κινητό του. Μέχρι να το γυρίσει στη σίγαση, η καρδιά του πήγε στην κούλουρη.

Η αναγνώριση κλήσης έδειχνε ότι το τηλεφώνημα προερχόταν από το σπίτι του. Ο Άλαστερ προφανώς είχε συνέλθει και είχε καταφέρει να βγει από το υπόγειο. Η ανακούφιση που ένιωσε ο Καλ γρήγορα μετατράπηκε σε καθαρό φόβο. Ο Άλαστερ κάλεσε ξανά. Και ξανά.

Ο Καλ απενεργοποίησε το κινητό του και το πέταξε από φόβο μήπως ο Άλαστερ μπορούσε να εντοπίσει το σήμα, όπως κάνουν στις αστυνομικές σειρές.

Έπρεπε να αποφασίσει πού θα πήγαινε – και γρήγορα μάλιστα. Τα μαθήματα στο Ματζιστέριουμ ξεκινούσαν σε δύο εβδομάδες, αλλά πάντα υπήρχε κάποιος εκεί. Ήταν σίγουρος πως ο καθηγητής Ρούφους θα τον άφηνε να μείνει στο παλιό του δωμάτιο μέχρι να γυρίσουν η Ταμάρα και ο Ααρών – και θα τον προστάτευε από τον πατέρα του, αν έφταναν τα πράγματα ως εκεί.

Μετά ο Καλ φαντάστηκε τον εαυτό του μόνο του με τον Όλεθρο και την παρέα του καθηγητή Ρούφους να τριγυρνά σαν την άδικη κατάρρα μέσα στις χαώδεις σπηλιές της σχολής. Πολύ καταθλιπτικό. Σε κάθε περίπτωση, δεν ήταν σίγουρος πώς μπορούσε να φτάσει στο απομακρυσμένο δίκτυο σπηλαίων της Βιρτζίνια μόνος του. Στις αρχές του καλοκαιριού τον είχε πάρει ο πατέρας του με τη Ρολς Ρόις και είχαν κάνει ένα μακρύ ταξίδι στις ερήμους της Βόρειας Καρολίνας, διαδρομή που δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ανακαλέσει στη μνήμη του.

Είχε ανταλλάξει πολλά μηνύματα με τους φίλους του, αλλά δεν ήξερε πού έμενε ο Ααρών όταν δε βρισκόταν στη σχολή. Ο Ααρών ήταν λίγο κρυψίνους όσον αφορούσε την τοποθεσία του. Ωστόσο, η οικογένεια της Ταμάρα έμενε λίγο έξω από την Ουάσινγκτον και ο Καλ ήξερε καλά ότι τα λεωφορεία που πήγαιναν προς τα εκεί ήταν σίγουρα πολύ περισσότερα από αυτά που πήγαιναν στο Ματζιστέριουμ.

Ήδη του έλειπε το κινητό του.

Η Ταμάρα του είχε στείλει ένα δώρο για τα επερχόμενα γενέθλιά του – ένα δερμάτινο κολάρο και λουρί για τον Όλεθρο, όπου πάνω στο δέμα ήταν γραμμένη η διεύθυνσή της. Τη θυμόταν γιατί το σπίτι της είχε όνομα –*Τα Αετώματα*– και ο Άλαστερ είχε γελάσει και είχε πει ότι έτσι κάνουν οι πλούσιοι, δίνουν ονόματα στα σπίτια τους.

Εκεί θα πήγαινε ο Καλ.

Νιώθοντας ότι έχει αποκτήσει κάποιον σκοπό, ο Καλ κίνησε προς τον σταθμό των λεωφορείων. Ήταν ένα μικρό κτίριο με δύο παγκάκια έξω κι ένα κλιματιζόμενο κουβούκλιο όπου καθόταν μια ηλικιωμένη υπάλληλος κι έκοβε εισιτήρια πίσω από ένα τζάμι. Στο ένα παγκάκι καθόταν ήδη ένας άντρας, με το καπέλο κατεβασμένο στα μάτια του σαν να κοιμόταν.

Ο Καλ πλησίασε την υπάλληλο περνώντας μέσα από ένα σύννεφο κουνουπιών.

«Εμ», είπε. «Θα ήθελα ένα εισιτήριο δίχως επιστροφή για το Άρλινγκτον».

Εκείνη τον κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα, σμίγοντας τα βαμμένα κοραλί χείλη της.

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε.

«Δεκαοχτώ», της είπε, ελπίζοντας να ακούστηκε πειστικός. Ήταν πολύ πιθανό να μην τον πιστέψει, αλλά μερικές φορές οι ηλικιωμένοι δεν είναι καλοί στο να μαντεύουν ηλικίες. Στάθηκε πιο στητός για να φαίνεται ψηλότερος.

«Χμμμ», είπε τελικά. «Σαράντα δολάρια για ένα κανονικό εισιτήριο χωρίς επιστροφή. Είσαι τυχερός, το λεωφορείο σου φεύγει σε μισή ώρα. Όμως απαγορεύονται τα σκυλιά, εκτός κι αν είναι σκύλος-βοηθός».

«Ω, ναι», είπε ο Καλ, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στον Όλεθρο. «Είναι σκύλος-βοηθός. Να σας πω την αλήθεια, ήταν στο ναυτικό». Η γυναίκα ανασήκωσε τα φρύδια. «Έσωσε έναν άνθρωπο», είπε ο Καλ, επινοώντας την ιστορία όσο μετρούσε τα χρήματα και τα περνούσε από τη σχισμή του τζαμιού. «Από πνιγμό. Και καρχαρίες. Δηλαδή, από έναν καρχαρία, αλλά πολύ μεγάλο. Έχει πάρει και μετάλλιο».

Η υπάλληλος κοίταξε έντονα τον Όλεθρο και μετά το βλέμμα της στάθηκε στον Καλ.

«Χρειάζεσαι λοιπόν σκύλο-βοηθό για το πόδι σου, ε;» είπε. «Έπρεπε να το πεις από την αρχή». Του πέρασε το εισιτήριο από τη σχισμή.

Ντροπιασμένος, ο Καλ πήρε το χαρτάκι και γύρισε να φύγει χωρίς να μιλήσει. Η αγορά του εισιτηρίου τον άφησε με μόνο ένα δολάριο και μερικά ψιλά. Με αυ-

τά, αγόρασε δύο σοκολάτες από το αυτόματο μηχάνημα και κάθισε να περιμένει το λεωφορείο. Ο Όλεθρος άραξε δίπλα στα πόδια του.

Μόλις έφτανε στο σπίτι της Ταμάρα, σκέφτηκε ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Όλα θα πήγαιναν μια χαρά.

3

Στο λεωφορείο, ο Καλ κοιμόταν και ξυπνούσε με το πρόσωπο κολλημένο στο παράθυρο. Ο Όλεθρος είχε κουλουριαστεί στα πόδια του και, εκτός του ότι τον ζέσταινε, εμπόδιζε άλλον να καθίσει δίπλα του.

Ο ύπνος του ήταν γεμάτος ανήσυχα όνειρα. Ονειρεύτηκε χιόνι και πάγο και νεκρά κορμιά μάγων σκορπισμένα σε έναν παγετώνα. Ονειρεύτηκε πως κοιτούσε το πρόσωπό του στον καθρέφτη, μόνο που δεν ήταν πια το δικό του πρόσωπο αλλά του Κόνσταντιν Μείντεν. Είδε πως ήταν δεμένος με πέδικλα σε έναν τοίχο και μπροστά του τον Άλαστερ έτοιμο να του ξεριζώσει την καρδιά.

Εύπνησε με μια κραυγή, αλλά το μόνο που αντίκρισε ήταν ο εισπράκτορας που έσκυβε από πάνω του ανήσυχος.

«Φτάσαμε στο Άρλινγκτον, μικρέ», είπε. «Όλοι έχουν ήδη κατέβει. Είναι κανείς εδώ για να σε πάρει;»

Ο Καλ μουρμούρισε κάτι σαν «Φυσικά» και κατέβηκε παραπατώντας από το λεωφορείο με τον Όλεθρο ξοπίσω του.

Στη γωνία υπήρχε ένας τηλεφωνικός θάλαμος. Ο Καλ τον κοίταξε. Ήξερε ότι κάπως μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει για να βρει το τηλέφωνο κάποιου, αλλά δεν είχε ιδέα πώς. Για τέτοιου είδους πράγματα χρησιμοποιούσε πάντα το Διαδίκτυο. Πάνω που ετοιμαζόταν να πάει προς τον θάλαμο, στο πεζοδρόμιο σταμάτησε ένα κοκκινόμαυρο ταξί από το οποίο βγήκε μια παρέα φοιτητών. Ο οδηγός βγήκε από το αμάξι και έβγαλε τις αποσκευές τους από το πορτμπαγκάζ.

Ο Καλ προχώρησε προς τα εκεί, αγνοώντας τη σουβλιά στο πόδι του. Έγειρε στο παράθυρο και ρώτησε: «Μήπως γνωρίζετε πού βρίσκονται τα Αετώματα;»

Ο ταξιτζής ανασήκωσε το φρύδι.

«Ωραίο μέρος, ναι. Το παλιό μεγάλο σπίτι».

Ο Καλ αναθάρρησε.

«Μπορείτε να με πάτε; Και τον σκύλο μου;»

Ο ταξιτζής κοίταξε τον Όλεθρο συνοφρυωμένος. Ο λύκος μύριζε τις ρόδες του ταξί.

«Σκύλο το λες εσύ αυτό;»

Ο Καλ σκέφτηκε μήπως έπρεπε να αναφέρει ξανά το θέμα του σκύλου-βοηθού.

«Ο Όλεθρος είναι σπάνια ράτσα», είπε τελικά.

Ο άντρας ρουθούνισε.

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Άντε, μπες μέσα. Αν δε σας πιάσει καμιά ναυτία, σίγουρα θα είστε καλύτεροι πελάτες από τους φοιτητές».

Αμέσως, ο Καλ κάθισε στο πίσω κάθισμα με τον Όλεθρο δίπλα του. Τα καθίσματα ήταν σκισμένα και μέσα από το δέρμα ξεπρόβαλλε το αφρολέξ, καθώς και ένα ελατήριο που είχε σφηνωθεί στην πλάτη του Καλ. Το ταξί δεν είχε ούτε ζώνες ασφαλείας ούτε καν αμορτισέρ – κοπανιούνταν στις λακκούβες του δρόμου και ο Καλ τριναζόταν δεξιά κι αριστερά σαν μπαλάκι από φλιπεράκι. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Καλ, ο Όλεθρος φαινόταν έτοιμος να ξεράσει.

Επιτέλους, έφτασαν στην κορυφή ενός λόφου. Μπροστά τους δέσποζε ένας ψηλός σιδερένιος φράχτης, με την πελώρια, περίτεχνη πύλη του ορθάνοιχτη. Πέρα από τον φράχτη απλώνονταν πολλά μέτρα γκαζόν σαν πράσινη θάλασσα. Παντού υπήρχαν υπάλληλοι με στολές που κουβαλούσαν δίσκους. Ο Καλ μισόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να καταλάβει τι μπορεί να συνέβαινε. Είχαν άραγε πάρτι οι γονείς της Ταμάρα;

Τότε είδε το σπίτι, στο τέρμα ενός φιδωτού δρόμου. Ήταν τόσο μεγάλο, που ο Καλ θυμήθηκε αμέσως τα σπίτια στις σειρές που παρακολουθούσε ο Άλαστερ. Σε τέτοια σπίτια κανονικά μένουν δούκες και δούκισσες. Ο Καλ ήξερε πως η Ταμάρα ήταν πλούσια, αλλά πίστευε πως απλώς είχε λεφτά όπως είχαν πολλά παιδιά στο παλιό του σχολείο – παιδιά που είχαν καινούργια κινητά ή αθλητικά παπούτσια τα οποία όλοι οι άλλοι απλώς ονει-

ρεύονταν. Τώρα συνειδητοποιούσε πως δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πόσο πραγματικά πλούσια ήταν.

«Τριάντα δολάρια», είπε ο ταξιτζής.

«Ε, μπορείτε να με πάτε μέχρι το σπίτι;» ρώτησε ο Καλ, αποφασισμένος να βρει την Ταμάρρα. Σίγουρα θα μπορούσε να του δανείσει τα χρήματα.

«Πλάκα μου κάνεις», είπε ο ταξιτζής, ανεβαίνοντας τον δρόμο. «Το ταξίμετρο γράφει!».

Πίσω από το ταξί ακολουθούσαν άλλα αυτοκίνητα, γυαλιστερές μαύρες και ασημένιες BMW, Μερσεντές και Άστον Μάρτιν. Σίγουρα γινόταν πάρτι – κόσμος πηγαινοερχόταν στον κήπο γύρω από το σπίτι, το οποίο διαχωριζόταν από τη μεγάλη έκταση πρασίνου με έναν ξύλινο φράχτη. Ο Καλ διέκρινε φωτάκια που τρεμόσβηναν και άκουσε μουσική να έρχεται από μακριά.

Βγήκε από το αυτοκίνητο. Στην πόρτα στεκόταν ένας λευκός άντρας με φαρδιές πλάτες και ξυρισμένο κεφάλι, μαύρο κοστούμι και γυαλιστερά παπούτσια, που συμβουλευόταν έναν κατάλογο ονομάτων και οδηγούσε τον κόσμο μέσα στο σπίτι. Ο τύπος δεν έμοιαζε καθόλου με τον πατέρα της Ταμάρρα και για μια στιγμή ο Καλ πανικοβλήθηκε στη σκέψη πως είχε έρθει σε λάθος σπίτι.

Και τότε ο Καλ συνειδητοποίησε ότι ο τύπος ήταν μάλλον μπάτλερ – ή κάτι τέτοιο. Ένας μπάτλερ που κοίταξε τον Καλ με έχθρα, αν μη τι άλλο για να του θυμίσει πως κάτω από το μπουφάν φορούσε πιτζάμες, πως τα μαλλιά του πετούσαν ανάκατα από το ταξίδι στο λεω-

φορείο και πως τον ακολουθούσε ένας πελώριος, εντελώς ακατάλληλος για πάρτι σε κήπο, λύκος.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε ο μπάτλερ. Φορούσε ένα ταμπελάκι που έγραφε με καλλιγραφικά γράμματα *Στέμπινς*.

«Είναι εδώ η Ταμάρα;» ρώτησε ο Καλ. «Πρέπει να της μιλήσω. Είμαι φίλος της από το σχολείο και...»

«Λυπάμαι πολύ», είπε ο Στέμπινς τόσο ψυχρά, που ήταν ξεκάθαρο πως δε λυπόταν καθόλου. «Αλλά γίνεται δεξίωση. Μπορώ να ελέγξω τη λίστα για το όνομά σας, διαφορετικά φοβάμαι πως θα πρέπει να επιστρέψετε αργότερα».

«Δεν μπορώ να επιστρέψω αργότερα», επέμεινε ο Καλ. «Σας παρακαλώ, απλώς πείτε στην Ταμάρα ότι χρειάζομαι τη βοήθειά της».

«Η Ταμάρα Ρατζάβι είναι μια πολυάσχολη νεαρή», είπε ο Στέμπινς. «Και αυτό το ζώο πρέπει να δεθεί με λουρί, διαφορετικά πρέπει να το απομακρύνετε από την ιδιοκτησία».

«Με συγχωρείτε». Μια ψηλή, πολύ κομψά ντυμένη γυναίκα με ασημένια μαλλιά βγήκε από μια Μερσεντές και ανέβηκε τη σκάλα πίσω από τον Καλ. Έτεινε το μαύρο γαντοφορεμένο χέρι της κι έδειξε μια πρόσκληση σε κρεμ απόχρωση στον Στέμπινς, ο οποίος βιάστηκε να χαμογελάσει δουλικά.

«Καλωσορίσατε, κυρία Τάρκουν», είπε, ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα. «Ο κύριος και η κυρία Ρατζάβι θα χαρούν πολύ να σας δουν...»

Ο Καλ εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία και πέρασε σαν σίφουνας δίπλα από τον Στέμπινς. Τον άκουσε να φωνάζει πίσω από αυτόν και τον Όλεθρο, αλλά τον αγνόησε και διέσχισε τον τεράστιο μαρμάρινο διάδρομο με το παχύ χαλί προς κάτι φαρδιές τζαμόπορτες που έβγαζαν στη βεράντα όπου γινόταν η δεξίωση.

Στον κήπο που περιβαλλόταν από ψηλούς θάμνους περιφέρονταν καλοντυμένοι άντρες και γυναίκες. Υπήρχαν τετράγωνα πισίνες και πέτρινοι λήκυθοι γεμάτοι τριαντάφυλλα. Οι θάμνοι ήταν κλαδεμένοι σε σχήμα αλχημιστικών συμβόλων. Οι γυναίκες φορούσαν μακριές εμπριμέ τουαλέτες και καπέλα με παράσημα, ενώ οι άντρες παστέλ κοστούμια. Ο Καλ δε διέκρινε κανέναν γνωστό, αλλά γλίστρησε δίπλα από έναν θάμνο στο σχήμα του συμβόλου της φωτιάς και προσπάθησε να απομακρυνθεί από το σπίτι και να αναμειχθεί με το πλήθος.

Ένας από τους σερβιτόρους, ένα ξανθό παιδί που κρατούσε έναν δίσκο με ποτήρια σαμπάνιας, έσπευσε να σταματήσει τον Καλ.

«Συγγνώμη, κύριε, μα νομίζω πως κάποιος σας ψάχνει», του είπε ο σερβιτόρος, δείχνοντας με το κεφάλι του προς την πόρτα όπου στεκόταν ο Στέμπινς, ο οποίος έδειχνε τον Καλ και μιλούσε θυμωμένα σε έναν άλλον σερβιτόρο.

«Γνωρίζω την Ταμάρα», είπε ο Καλ, κοιτάζοντας γύρω του φρενιασμένα. «Αν μπορούσα μόνο να της μιλήσω...»

«Φοβάμαι πως η είσοδος στη δεξίωση επιτρέπεται

μόνο με πρόσκληση», είπε ο σερβιτόρος, σαν να λυπόταν κάπως τον Καλ. «Αν θα μπορούσατε να έρθετε μαζί μου...»

Επιτέλους, ο Καλ είδε κάποιον που αναγνώριζε.

Ένα ψηλό αγόρι ασιατικής καταγωγής μιλούσε με μια παρέα άλλων παιδιών στην ηλικία του Καλ. Φορούσε ένα καλοσιδερωμένο κρεμ λινό κοστούμι και τα σκούρα του μαλλιά ήταν χτενισμένα στην εντέλεια. Ο Τζάσπερ ντε Γουίντερ.

«Τζάσπερ!» φώναξε ο Καλ κουνώντας το χέρι ζωηρά. «Έι, Τζάσπερ!»

Ο Τζάσπερ τον είδε και γούρλωσε τα μάτια. Προχώρησε προς τον Καλ. Κρατούσε ένα ποτήρι με παντς φρούτων μέσα στο οποίο έπλεαν κομματάκια πραγματικών φρούτων. Ο Καλ πρώτη φορά ένιωσε τόση ανακούφιση που έβλεπε κάποιον. Άρχισε να αναθεωρεί όλα τα άσχημα που είχε σκεφτεί ποτέ για τον Τζάσπερ. Ο Τζάσπερ ήταν ήρωας.

«Κύριε ντε Γουίντερ», είπε ο σερβιτόρος, «γνωρίζετε αυτό το αγόρι;»

Ο Τζάσπερ ήπιε μια γουλιά παντς, τα μάτια του σώρωσαν τον Καλ από την κορφή ως τα νύχια, από τα ανάκατα μαλλιά του μέχρι τα βρόμικα αθλητικά του.

«Πρώτη φορά τον βλέπω», είπε.

Τα θετικά συναισθήματα του Καλ για τον Τζάσπερ εξατμίστηκαν μεμιάς.

«Τζάσπερ, παλιοψεύτη...»

«Προφανώς είναι από τα ντόπια παιδιά που προσπα-

θούν να μπουν εδώ μέσα για να κερδίσουν κάποιο στοίχημα», είπε ο Τζάσπερ, στενεύοντας τα μάτια στον Καλ. «Ξέρεις πόσο περιέργοι είναι οι γείτονες για το τι γίνεται στα Αετώματα».

«Πράγματι», μουρμούρισε ο σερβιτόρος. Το συμπονετικό βλέμμα εξανεμίστηκε και κοίταξε τον Καλ σαν να ήταν έντομο που επέπλεε στο παντς.

«Τζάσπερ», είπε ο Καλ μέσα από τα δόντια, «όταν γυρίσουμε στο σχολείο, θα σε σκοτώσω για αυτό».

«Απειλές θανάτου», είπε ο Τζάσπερ. «Μα πού βαδίζει αυτός ο κόσμος;»

Ο σερβιτόρος πλατάγισε τη γλώσσα του. Ο Τζάσπερ χαμογέλασε στον Καλ, δείχνοντας να απολαμβάνει πολύ την όλη φάση.

«Σίγουρα δείχνει λίγο κουρελής», συνέχισε ο Τζάσπερ. «Ίσως πρέπει να του δώσουμε μερικές γαρίδες και λίγο παντς πριν τον στείλουμε από εκεί που 'ρθε».

«Αυτό θα ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κύριε ντε Γούντερ», είπε ο σερβιτόρος, και ο Καλ ήταν έτοιμος να πάθει κάτι –να εκραγεί πιθανότατα–, όταν ξαφνικά άκουσε μια φωνή να τον φωνάζει.

«Καλ, Καλ, Καλ!» Ήταν η Ταμάρρα, που ξεπρόβαλε από το πλήθος. Φορούσε ένα εμπριμέ μεταξωτό φόρεμα και, αν φορούσε και καπέλο, τότε της είχε πέσει κάπου. Τα μαλλιά της δεν ήταν πλεγμένα στις συνηθισμένες πλεξούδες και χύνονταν κυματιστά στην πλάτη της. Έπεσε πάνω στον Καλ και τον αγκάλιασε σφιχτά.

Μύριζε υπέροχα. Σαν σαπούνι μελιού.

«Ταμάρα», προσπάθησε να πει ο Καλ, αλλά τον έσφιγγε τόσο δυνατά, που μόνο έναν άναρθρο ήχο κατάφερε να βγάλει. Της χτύπησε απαλά την πλάτη. Ο Όλεθρος, καταχαρούμενος που έβλεπε την Ταμάρα, χοροπηδούσε γύρω τους.

Όταν η Ταμάρα άφησε τον Καλ, ο σερβιτόρος τούς κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό. Ο Τζάσπερ στεκόταν παγωμένος, με ύφος εντελώς ψυχρό.

«Τζάσπερ, είσαι κόπανος», του είπε η Ταμάρα με στόμφο. «Μπέιτς, ο Καλ είναι ένας από τους καλύτερούς μου φίλους. *Εννοείται* πως είναι καλεσμένος στο πάρτι».

Ο Τζάσπερ έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε. Πάνω που ο Καλ πήγε να φωνάξει κάτι προσβλητικό πίσω του, ο Όλεθρος άρχισε να γρυλίζει. Όρμησε μπροστά τόσο απότομα, που ο Καλ δεν πρόλαβε να τον σταματήσει. Ο Καλ άκουγε τους καλεσμένους να ξεφωνίζουν και να παραμερίζουν στο πέρασμα του λύκου. Ύστερα άκουσε κάποιον να φωνάζει «Όλεθρε!» και το πλήθος σκόρπισε αρκετά, ώστε ο Καλ να δει τον Όλεθρο όρθιο στα πίσω πόδια με τα μπροστινά πάνω στο στέρνο του Ααρόν. Ο Ααρόν χαμογελούσε και χαίδευε τη χαίτη του λύκου.

Η βαβούρα ανάμεσα στους καλεσμένους εντάθηκε. Κάποιοι μιλούσαν έκπληκτοι, ενώ άλλοι σχεδόν φώναζαν.

«Αχ, όχι», είπε η Ταμάρα, δαγκώνοντας το χείλος της.

«Τι συμβαίνει;» Ο Καλ είχε ήδη αρχίσει να προχωρά, ανυπομονώντας να φτάσει στον Ααρόν. Η Ταμάρα τον έπιασε από τον καρπό.

«Ο Όλεθρος είναι ένας Χαοφόρος λύκος, Καλ, κι έχει σκαρφαλώσει στον Μάκαρ. Έλα!»

Η Ταμάρα τον τράβηξε και, πράγματι, έτσι που τον καθοδηγούσε ήταν πολύ πιο εύκολο να περάσουν μέσα από το πλήθος. Οι καλεσμένοι ούρλιαζαν κι έτρεχαν προς κάθε κατεύθυνση. Η Ταμάρα και ο Καλ έφτασαν στον Ααρών ακριβώς την ώρα που πλησίασαν και δύο πολύ κομψά ντυμένοι, ανήσυχοι ενήλικες – ένας κομψός άντρας με λευκό του πάγου κοστούμι και μια πανέμορφη, με αυστηρό ύφος γυναίκα με μακριά σκούρα μαλλιά πιασμένα με λουλουδάκια. Τα παπούτσια της σαφώς είχαν κατασκευαστεί από μάγο μετάλλου: φαίνονταν σμιλεμένα από ασημί και αντηχούσαν σαν κουδουνάκια όταν περπατούσε. Ο Καλ ούτε που μπορούσε να φανταστεί πόσο θα κόστιζαν.

«Μακριά!» είπε δυνατά ο άντρας, σπρώχνοντας τον Όλεθρο, πράγμα πραγματικά γενναίο, σκέφτηκε ο Καλ, παρόλο που από το μόνο που κινδύνευε ο Ααρών ήταν να τον γλείψει ο Όλεθρος μέχρι θανάτου.

«Μπαμπά, μαμά», ψέλλισε η Ταμάρα ξέπνοη. «Θυμάστε που σας έλεγα για τον Όλεθρο; Είναι καλός. Είναι ακίνδυνος. Είναι κάτι σαν... η μασκότη μας».

Ο πατέρας της την κοίταξε σαν να άκουγε τις πληροφορίες πρώτη φορά, αλλά η παρέμβασή της έδωσε χρόνο στον Ααρών να σκύψει και να πιάσει το κολάρο του λύκου. Βύθισε τα δάχτυλά του στη γούνα του ζώου και του έτριψε τα αυτιά. Ο Όλεθρος κρέμασε τη γλώσσα έξω από την ευχαρίστηση.

«Είναι εκπληκτικό το πώς ανταποκρίνεται σ' εσένα, Ααρών. Αρνάκι γίνεται», είπε η μητέρα της Ταμάρα, χαμογελώντας στον Ααρών. Οι καλεσμένοι άρχισαν να χειροκροτούν, λες και ο Ααρών είχε κάνει κάποιο θαύμα, λες και η φυσιολογική συμπεριφορά του ζώου ήταν σημαντικό ότι ο Μάκαρ τους θα θριάμβευε νικώντας τις δυνάμεις των Χαοφόρων.

Ο Καλ, που στεκόταν πίσω από την Ταμάρα, ένωσε αόρατος κι εκνευρίστηκε. Κανείς δε νοιαζόταν για το ότι ο Όλεθρος ήταν δικός του και είχε περάσει ένα καλοκαίρι να συμπεριφέρεται σαν αρνάκι μ' εκείνον. Κανείς δε νοιαζόταν για το ότι εκείνος πήγαινε τον Όλεθρο στο πάρκο κάθε Παρασκευή τους τελευταίους δύο μήνες κι έπαιζαν φριζμπι, μέχρι που ο Όλεθρος το δάγκωσε τόσο δυνατά, ώστε το έσπασε στα δύο, ή για το ότι, μια φορά, ο Όλεθρος έγλειψε πολύ προσεκτικά το παγωτό χωνάκι ενός μικρού κοριτσιού αντί να του φάει ολόκληρο το χέρι, όπως πολύ σωστά τον είχε διδάξει ο Καλ να μην κάνει, το οποίο ήταν οπωσδήποτε πόντος υπέρ του, διότι ένας Σατανικός Αφέντης δε θα το έκανε ποτέ αυτό.

Κανείς δε νοιαζόταν, εκτός κι αν εμπλεκόταν ο Ααρών. Ο τέλειος Ααρών, μέσα στο ακόμη πιο τέλειο κι από του Τζάσπερ κοστούμι του και με το ηλίθιο κούρεμά του, που άφηνε τούφες από τα μαλλιά του να πέφτουν στα μάτια του. Ο Καλ παρατήρησε με ικανοποίηση ότι ο Όλεθρος είχε αφήσει λασπωμένες πατημασιές δίπλα σε μια από τις κομπές τσέπες του σακακιού του.

Ο Καλ ήξερε πως δεν έπρεπε να αισθάνεται έτσι. Ο

Ααρών ήταν φίλος του. Ο Ααρών δεν είχε οικογένεια, ούτε καν πατέρα που να θέλει τον θάνατό του. Ήταν καλό που ο κόσμος συμπαθούσε τον Ααρών. Σήμαινε ότι ο Όλεθρος μπορούσε να παραμείνει στη δεξίωση και ότι κάποιος πιθανόν θα δάνειζε στον Καλ τριάντα δολάρια δίχως πολλές αντιρρήσεις.

Όταν ο Ααρών χαμογέλασε στον Καλ και όλο του το πρόσωπο φωτίστηκε, ο Καλ πίεσε τον εαυτό του να ανταποδώσει το χαμόγελο.

«Γιατί δε βρίσκεις για τον φίλο σου μερικά ρούχα κατάλληλα για τη δεξίωση;» είπε η μητέρα της Ταμάρ, γνέφοντας χαμογελαστά στον Καλ. «Και, Στέμπινς, πήγαινε, σε παρακαλώ, να πληρώσεις τον ταξιτζή. Στέκεται στην πόρτα εδώ και κάτι ώρες τώρα». Χαμογέλασε στον Καλ. Εκείνος δεν ήταν σίγουρος για το τι γνώμη έπρεπε να σχηματίσει. Η μητέρα της Ταμάρ έδειχνε φιλική και ζεστή, αλλά ο Καλ σκέφτηκε ότι κάτι στη διαχυτικότητα της δεν ήταν γνήσιο. «Βιάσου όμως. Σύντομα ξεκινούν οι εκδηλώσεις».

Ο Ααρών οδήγησε τον Όλεθρο μέσα στο σπίτι.

«Ο Καλ μπορεί να δανειστεί δικά μου ρούχα», είπε.

«Ναι, έλα να μας πεις τι συνέβη», είπε η Ταμάρ, ανοίγοντας τον δρόμο. «Όχι πως δε χαιρόμαστε που σε βλέπουμε, αλλά τι κάνεις εδώ; Γιατί δεν τηλεφώνησες να πεις ότι έρχεσαι;»

«Λόγω του πατέρα σου;» ρώτησε ο Ααρών, κοιτάζοντάς τον συμπονετικά.

«Ναι», είπε αργόσυρτα ο Καλ. Πέρασαν από τις με-

γάλες τζαμόπορτες και από ένα μεγάλο με μαρμάρινο δάπεδο δωμάτιο στρωμένο με ζωηρόχρωμα χαλιά. Καθώς ανέβαιναν μια γελοιωδώς πολυτελή μαρμάρινη σκάλα με περίτεχνη σιδερένια κουπαστή, ο Καλ επινόησε μια ιστορία για το ότι ο Άλαστερ του απαγόρευσε να επιστρέψει στο Ματζιστέριουμ. Αυτό τουλάχιστον ήταν αλήθεια. Η Ταμάρα και ο Ααρών ήξεραν ότι ο Άλαστερ ανέκαθεν μισούσε το γεγονός πως ο Καλ πήγαινε στη σχολή μαγείας. Αυτό ήταν αρκετό για να το παρουσιάσει ως λόγο για τον οποίο τσακώθηκαν και ότι ο Καλ φοβόταν πως ο πατέρας του θα τον κρατούσε κλειδωμένο στο υπόγειο. Πρόσθεσε ότι ο Άλαστερ μισούσε τον Όλεθρο και του φερόταν άσχημα, προκειμένου να κερδίσει περισσότερη συμπόνια.

Μέχρι να τελειώσει, ο Καλ είχε πειστεί ακόμη και ο ίδιος για τα λεγόμενά του. Αυτή η ιστορία ακουγόταν πολύ πιο πιστευτή από την αλήθεια.

Η Ταμάρα και ο Ααρών του συμπεριφέρθηκαν με συμπόνια και έκαναν τόσο πολλές ερωτήσεις, που ο Καλ ανακουφίστηκε όταν η Ταμάρα βγήκε από το δωμάτιο για να τον αφήσει ν' αλλάξει ρούχα. Πήρε και τον Όλεθρο μαζί της. Ο Καλ ακολούθησε τον Ααρών στο δωμάτιο όπου έμενε και σωριάστηκε στο πελώριο κρεβάτι. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι πανάκριβες αντίκες και ο Καλ σκέφτηκε πως ο Άλαστερ θα έκανε ακόμη και φόνο για να τις αποκτήσει: μεγάλα σκαλιστά μεταλλικά πιάτα, πλακάκια ζωγραφισμένα με γεωμετρικά σχήματα και κορνιζαρισμένα κομμάτια μεταξιού και μετάλλου. Τα με-

γάλα παράθυρα έβλεπαν στον αχανή κήπο. Πάνω από το κρεβάτι κρεμόταν ένας πολυέλαιος με γαλάζια κρυστάλλινα καμπανάκια.

«Φοβερό μέρος, έτσι;» είπε ο Ααρών, εμφανώς εντυπωσιασμένος και ο ίδιος. Προχώρησε μέχρι την επιβλητική ξύλινη ντουλάπα στη γωνία και την άνοιξε. Έβγαλε ένα λευκό παντελόνι, ένα σακάκι και ένα πουκάμισο και τα πήγε στον Καλ. «Τι τρέχει;» είπε όταν ο Καλ δεν κουνήθηκε για να τα πάρει.

Ο Καλ συνειδητοποίησε τότε ότι είχε καρφωθεί στις αντίκες.

«Δεν ανέφερεις ότι έμενες στο σπίτι της Ταμάρα», είπε.

Ο Ααρών ανασήκωσε τους ώμους.

«Είναι παράξενο».

«Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να είναι και μυστικό!»

«Δεν ήταν μυστικό», είπε θερμά ο Ααρών. «Απλώς δεν ήρθε η κουβέντα για να το αναφέρω».

«Δε μοιάζεις καν μ' εσένα», είπε ο Καλ, παίρνοντας τα ρούχα.

«Τι εννοείς;» Ο Ααρών ακούστηκε έκπληκτος, αλλά ο Καλ δεν ήξερε πώς θα έπρεπε να είναι. Δεν τον είχε δει ποτέ να φορά τόσο κομψά ρούχα, ούτε καν όταν ανακηρύχθηκε Μάκαρ μπροστά σε όλο το Ματζιστέριουμ και το Συμβούλιο. Τα καινούργια του ρούχα κόστιζαν πιθανόν εκατοντάδες δολάρια. Ήταν μαυρισμένος και έδειχνε υγιής. Μύριζε άφτερ σείβ, παρόλο που δε χρειαζόταν να ξυρίζεται. Πιθανόν είχε περάσει όλο

το καλοκαίρι κάνοντας βόλτες με την Ταμάρα και τρώγοντας ισορροπημένα γεύματα. Όχι πίτσα για τον Μάκαρ. «Τα ρούχα εννοείς;» είπε ο Άαρον στρώνοντας το σακάκι του. «Οι γονείς της Ταμάρα επέμεναν να τα πάρω. Και η αλήθεια είναι πως ένιωθα λίγο άσχημα να κυκλοφορώ με τζιν και μακό, όταν όλοι οι άλλοι εδώ δείχνουν πάντα τόσο...»

«Πλούσιοι;» είπε ο Καλ. «Τουλάχιστον εσύ δεν εμφανίστηκες με πιτζάμες».

Ο Ααρόν χαμογέλασε.

«Ανέκαθεν έκανες εντυπωσιακές εισόδους», είπε. Ο Καλ κατάλαβε ότι εννοούσε την πρώτη τους γνωριμία στη Σιδερένια Δοκιμασία, τότε που το στιλό του Καλ είχε εκραγεί και τον είχε γεμίσει μελάνι από την κορφή ως τα νύχια.

Ο Καλ πήρε τα καινούργια ρούχα και πήγε στο μπάνιο ν' αλλάξει. Του έπεφταν, όπως άλλωστε είχε υποπτευθεί, μεγάλα. Ο Ααρόν ήταν πολύ πιο μεγαλόσωμος από τον ίδιο. Αρκέστηκε να γυρίσει τα μανίκια του σακακιού σχεδόν μέχρι τους αγκώνες και να στρώσει όσο μπορούσε τα μαλλιά του με νερό.

Όταν επέστρεψε στο δωμάτιο, ο Ααρόν στεκόταν στο παράθυρο και χάζεψε τον κήπο. Στο κέντρο υπήρχε ένα μεγάλο σιντριβάνι όπου έπαιζαν ένα τσούρμιο παιδιά, τα οποία πετούσαν μέσα κάτι που έκανε το νερό ν' αλλάζει χρώματα.

«Λοιπόν, σου αρέσει εδώ;» ρώτησε ο Καλ, βάζοντας τα δυνατά του να μην ακουστεί πικρόχολος. Δεν έφται-

γε ο Ααρών που ήταν Μάκαρ. Σε τίποτα δεν έφταιγε ο Ααρών.

Ο Ααρών παραμέρισε τα ξανθά μαλλιά του από το πρόσωπό του. Η μαύρη πέτρα στο περικάρπιό του, αυτή που έδειχνε ότι ο Ααρών μπορούσε να δημιουργήσει μαγεία από το χάος, έλαμψε.

«Ξέρω ότι δε θα βρισκόμουν εδώ αν δεν ήμουν ο Μάκαρ», είπε, σχεδόν σαν να καταλάβαινε τι ακριβώς σκεφτόταν ο Καλ. «Οι γονείς της Ταμάρια είναι ευγενικοί. Πολύ ευγενικοί. Αλλά ξέρω πως δε θα ήταν έτσι αν ήμουν απλώς ο Ααρών Στιούαρτ από κάποιο ορφανοτροφείο. Τους συμφέρει, πολιτικά, να συναναστρέφονται με τον Μάκαρ. Ακόμη κι αν είναι μόνο δεκατριών. Είπαν ότι μπορώ να μείνω όσο καιρό θέλω».

Ο Καλ ένιωσε την αγανάκτησή του να εξατμίζεται. Αναρωτήθηκε πόσο καιρό να περίμενε ο Ααρών ν' ακούσει κάτι τέτοιο, ότι δηλαδή μπορούσε να μείνει κάπου όσο καιρό ήθελε. Σκέφτηκε ότι μάλλον το λαχταρούσε χρόνια.

«Η Ταμάρια είναι φίλη σου», είπε. «Και όχι λόγω πολιτικής ή του ποιος είσαι. Ήταν φίλη σου πολύ πριν μάθει ο κόσμος ότι είσαι Μάκαρ».

Ο Ααρών χαμογέλασε.

«Το ίδιο κι εσύ».

«Σε βρήκα εντάξει τύπο», είπε ο Καλ και ο Ααρών χαμογέλασε ξανά.

«Απλώς το ότι είμαι Μάκαρ στο σχολείο ήταν διαφορετικό», είπε. «Όμως το φετινό καλοκαίρι πρέπει να κά-

νω έναν σωρό κόλλα και να πηγαίνω σε πάρτι σαν αυτό. Με συστήνουν σε διάφορους που εντυπωσιάζονται και μου συμπεριφέρονται σαν να είμαι κάτι το ιδιαίτερο. Έχει... πλάκα». Ξεροκατάπιε. «Ξέρω ότι δεν ήθελα να είμαι Μάκαρ όταν το ανακάλυψα, αλλά δεν μπορώ να μη σκέφτομαι ότι η ζωή μου θα μπορούσε να είναι πραγματικά υπέροχη. Δηλαδή, αν δεν υπήρχε ο Εχθρός. Είναι κακό που νιώθω έτσι;» Κοίταξε εξεταστικά τον Καλ. «Δεν μπορώ να ρωτήσω άλλον εκτός από σένα. Κανείς δε θα μου έδινε ειλικρινή απάντηση».

Κι έτσι απλά, η αγανάκτηση του Καλ έγινε παρελθόν. Θυμήθηκε τον Ααρόν να κάθεται στον καναπέ του διαμερίσματός τους στο σχολείο, άσπρος σαν το πανί και σοκαρισμένος από την ανακοίνωση των καθηγητών σε όλο το Ματζιστέριουμ ότι αποτελούσε τη μεγάλη ελπίδα που θα καθοδηγούσε όλους στον πόλεμο ενάντια στον Εχθρό.

Γιατί *υπήρχε* εχθρός, ο Καλ τώρα το ήξερε. Απλώς δεν ήταν αυτός που πίστευαν. Και *υπήρχαν* άνθρωποι που ήθελαν τον Ααρόν νεκρό. Και δε θα σταματούσαν μπροστά σε τίποτα. Εκτός κι αν τους διέταζε ο Εχθρός...

Αν ο Καλ ήταν ο Εχθρός, τότε ο Ααρόν ήταν ασφαλής, σωστά; Αν ο καθηγητής Τζόζεφ ήθελε ο Καλ να ξεκινήσει μια επίθεση, τότε κακό του κεφαλιού του. Ο Καλ δε θα έκανε ποτέ κακό στους φίλους του. Γιατί *είχε* φίλους. Και φίλους αποκλείεται να έχει ένας Σατανικός Αφέντης, σωστά;

Ξαφνικά, του ήρθε στον νου η εικόνα του πατέρα του

αναίσθητο στο πάτωμα. Πίστευε πως ούτε και στον πατέρα του θα έκανε ποτέ κακό.

«Δεν είναι κακό να θεωρείς ότι έχει πλάκα να είσαι Μάκαρ», είπε τελικά ο Καλ. «Θα πρέπει να το διασκεδάσεις. Αρκεί να θυμάσαι ότι το “αν δεν υπήρχε ο Εχθρός” είναι ένα μεγάλο αν».

«Το ξέρω», είπε ο Ααρών απαλά.

«Και αρκεί να μην καβαλήσεις το καλάμι. Αλλά δε χρειάζεται ν’ ανησυχείς γι’ αυτό, γιατί έχεις εμένα και την Ταμάρρα να σου θυμίζουμε ότι είσαι ο ίδιος χαμένος που ήσουν πάντα».

Ο Ααρών χαμογέλασε λοξά.

«Ευχαριστώ».

Ο Καλ δεν ήταν σίγουρος αν ο Ααρών απάντησε ειρωνικά ή ειλικρινά. Πάνω που πήγε ν’ ανοίξει το στόμα του για να το διευκρινίσει, άνοιξε την πόρτα η Ταμάρρα και τους κοίταξε θυμωμένα.

«Τελειώσατε; Ειλικρινά τώρα, Καλ, πόση ώρα θέλει κανείς για να ντυθεί;»

«Είμαστε έτοιμοι», είπε ο Ααρών, αφήνοντας το πόστο του στο παράθυρο.

Έξω, ο Καλ μπορούσε να δει κάθε λογής μαγεία στο γρασίδι.

Οι καλοκαιρινές διακοπές του Κάλουμ Χαντ δεν είναι όπως των άλλων παιδιών. Ο καλύτερος φίλος του είναι ένας λύκος, ο Όλεθρος, ενώ ο πατέρας του τον υποψιάζεται ότι είναι σατανικός.

Δεν είναι εύκολο για τον Καλ... Και γίνεται ακόμη δυσκολότερο όταν ανακαλύπτει ότι ο πατέρας του ίσως προσπαθεί κρυφά να καταστρέψει αυτόν και τον Όλεθρο.

Ο Καλ καταφεύγει στο Ματζιστέριουμ. Αλλά κι εκεί τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Το Άλκαχεστ, ένα χάλκινο γάντι που μπορεί να αφαιρεί τη μαγεία, έχει κλαπεί. Και προσπαθώντας να βρουν τον ένοχο, ο Καλ, ο Ααρόν και η Ταμάρα αφυπνίζουν κάποιους επικίνδυνους εχθρούς και πλησιάζουν σε μια ακόμη πιο επικίνδυνη αλήθεια.

Καθώς τα μυστήρια του Ματζιστέριουμ γίνονται όλο και πιο σκοτεινά, η Χόλι Μπλακ και η Κασάντρα Κλερ οδηγούν τους αναγνώστες σ' ένα συναρπαστικό ταξίδι μέσα από τον προσωπικό αγώνα ενός αγοριού και τη μοίρα ενός ολόκληρου κόσμου.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-0123-2

9 | 786180 | 101232 |

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15460